

MARKALAR KANUNU TASARISI TASLAĞI

BİRİNCİ KISIM Genel Hükümler

BİRİNCİ BÖLÜM Amaç, Kapsam ve Tanımlar

Amaç ve kapsam

MADDE 1- (1) Bu Kanunun amacı, bu Kanun hükümlerine uygun olarak bir markanın tescili konusunda yapılan başvuruya veya tescil edildiğinde korunmasına ilişkin esasları belirlemektir.

(2) Bu Kanun, bir markanın tescili için yapılan başvuru, tescil, itiraz, tescilli bir markanın korunması ve tescil sonrası işlemler ile ilgili usul ve esasları kapsar.

(3) Bu Kanun kapsamına girmeyen markalar, genel hükümler uyarınca korunur.

Tanımlar

MADDE 2- (1) Bu Kanunun uygulanmasında;

a) Bülten: Marka başvurularının yayımlandığı Resmi Marka Bültenini,

b) Dünya Ticaret Örgütü Kuruluş Anlaşması: 26/1/1995 tarih ve 4067 sayılı Kanunla onaylanması uygun bulunan ve 3/2/1995 tarih ve 95/6525 sayılı Bakanlar Kurulunun kararı ile onaylanan Anlaşmayı,

c) Enstitü: Türk Patent Enstitüsünü,

ç) Garanti markası: Marka sahibinin kontrolü altında, bu markayı kullanmaya yetkili kılınmış birçok teşebbüs tarafından üretilen mal ve/veya hizmetlerin ortak özelliklerini, üretim usullerini, coğrafi kaynaklarını ve kalitesini garanti etmeye yarayan işareti,

d) Garanti Markası Teknik Şartnamesi: Garanti markasının kullanılma usul ve şeklini gösterir şartnameyi,

e) Gazete: Sicile kaydedilen markaların yayımlandığı Resmi Marka Gazetesini,

f) İhtisas Mahkemesi: Fikri ve sınai haklar hukuk ve fikri ve sınai haklar ceza mahkemesini,

g) Madrid Protokolü: 5/8/1997 tarih ve 97/9731 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile onaylanan, Markaların Uluslararası Tescili Konusundaki Madrid Sözleşmesi İle İlgili Protokolü,

ğ) Marka: Bir teşebbüsün imalâtını ve/veya ticaretini yaptığı malları ve/veya sunduğu hizmetleri, başka teşebbüslerin mal ve/veya hizmetlerinden ayırt etmeye yarayan işareti,

h) Nice Anlaşması: 12/7/1995 tarih ve 95/7094 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile onaylanan Markaların Tescili Amacıyla Mal ve Hizmetlerin Uluslararası Sınıflandırılmasına ilişkin Nice Anlaşması ve değişikliklerini,

ı) Ortak marka: Bir sözleşme çerçevesinde, tüzel kişilik meydana getirmeksizin bir araya gelen gerçek veya tüzel kişilerin oluşturduğu birliğe dahil teşebbüslerce üretilen mal ve/veya hizmetleri, diğer teşebbüslerin mal ve/veya hizmetlerinden ayırt etmeye yarayan ve bu teşebbüslerce ayrı ayrı kullanılabilen işareti,

i) Ortak Marka Teknik Şartnamesi: Ortak markanın kullanılma usul ve şeklini gösterir şartnameyi,

j) Paris Sözleşmesi: 8/8/1975 tarih ve 7/10464 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile onaylanan Sınai Mülkiyetin Himayesine Mahsus Milletlerarası Bir İttihat İhdas Edilmesine Dair 20/3/1883 tarihli Sözleşme ile Türkiye tarafından onaylanmış değişikliklerini,

k) Sınıf: Markaların kullanılacağı mallar ve/veya hizmetlerin Nice Anlaşmasına göre sınıflandırılmasını,

l) Sicil: Kayıt ortamının türüne bakılmaksızın, markalara ilişkin tüm tescil bilgilerinin ve tescil olunan marka ile ilgili bütün değişikliklerin kaydedildiği Markalar Sicilini,

m) Tebliğ: 6/11/2003 tarih ve 5000 sayılı Türk Patent Enstitüsü Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanununun 6 ncı maddesinin ikinci fıkrasının (f) bendi ile 25 inci maddesine göre Türk Patent Enstitüsünce uygulanacak olan ücret tarifesine ilişkin tebliği,

n) Ücret: Tebliğde belirtilen ilgili ücretin, bu ücretin katma değer vergisinin ve varsa harcının toplamını,

o) Vekil: Bu Kanunda belirtilen konularda; ilgili kişileri Enstitü nezdinde temsil etmeye ve işlemleri yürütmeye yetkili, Marka Vekilleri Siciline kayıtlı gerçek veya tüzel kişi marka vekilini,

ö) Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu: Enstitünün almış olduğu kararlara karşı yapılacak itirazları inceleyen ve nihai kararı veren Kurulu, ifade eder.

İKİNCİ BÖLÜM

Korumadan Yararlanacak Kişiler, Uluslararası Anlaşmaların Öncelikle Uygulanması

Korumadan yararlanacak kişiler

MADDE 3- (1) Bu Kanun ile sağlanan korumadan; aşağıdaki niteliklerden en az birine sahip gerçek veya tüzel kişiler yararlanır;

a) Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları,

b) Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde ikametgahı olan veya yönetim merkezi bulunan ya da sınai veya ticari faaliyette bulunanlar,

c) Paris Sözleşmesi veya Dünya Ticaret Örgütü Kuruluş Anlaşması hükümleri dahilinde başvuru hakkına sahip olanlar,

ç) Karşılıklılık ilkesi uyarınca, Türkiye Cumhuriyeti uyuğundaki kişilere kanunen veya fiilen marka koruması taniyan devletlerin uyuğunda olanlar.

Uluslararası anlaşmaların öncelikle uygulanması

MADDE 4- (1) Türkiye Cumhuriyeti kanunlarına göre yürürlüğe konulmuş uluslararası anlaşmaların hükümlerinin bu Kanun hükümlerinden daha elverişli olması halinde, bu Kanununun 3 üncü maddesinde belirtilen kişiler, elverişli hükümlerin uygulanmasını talep etme hakkına sahiptir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Markanın İçereceği İşaretler, Marka Korumasının Elde Edilmesi ve Marka Tescilinde Red Nedenleri

Markanın içereceği işaretler

MADDE 5- (1) Marka, bir teşebbüsün mal ve/veya hizmetlerini bir başka teşebbüsün mal ve/veya hizmetlerinden ayırt etmeyi sağlaması koşuluyla, kişi adları dahil, özellikle sözcükler, şekiller, harfler, sayılar, malların veya ambalajların biçimi gibi çizimle görüntülenebilen veya benzer biçimde ifade edilebilen, her türlü işaretleri içerir.

(2) Marka, mal veya ambalajı ile birlikte tescil ettirilebilir. Bu durumda mal veya ambalajın tescili, marka sahibine mal veya ambalaj için inhisari bir hak sağlamaz. İnhisari hak sağlamayan bu tür unsurlar tescil belgesi üzerinde açıkça belirtilir.

Marka korumasının elde edilmesi

MADDE 6- (1) Bu Kanun ile sağlanan marka koruması tescil yoluyla elde edilir.

Enstitüce resen incelenen marka başvurusu red nedenleri

MADDE 7- (1) Aşağıda yazılı işaretler marka olarak tescil edilemez;

- a) 5 inci madde kapsamına girmeyen işaretler,
 - b) Aynı veya aynı türdeki mal veya hizmetle ilgili olarak tescil edilmiş veya daha önce tescil için başvurusu yapılmış bir marka ile aynı veya ayırt edilemeyecek kadar benzer olan markalar,
 - c) Ticaret alanında tür, nitelik, kalite, miktar, amaç, değer, coğrafi kaynak belirten veya malların üretildiği, hizmetlerin sunulduğu zamanı gösteren veya malların ve hizmetlerin diğer karakteristik özelliklerini belirten işaret ve adlandırmaları münhasıran veya esas unsur olarak içeren markalar,
 - ç) 24/6/1995 tarih ve 555 sayılı Coğrafi İşaretlerin Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname hükümlerine göre tescil edilmiş veya marka tescil başvurusundan daha önceki bir tarihte coğrafi işaret tescil başvurusu yapılmış menşe ad veya mahreç işaretlerini kapsayan veya bunlardan oluşan ve menşe adı veya mahreç işaretinin 555 sayılı Kanun hükmünde Kararnameden doğan haklarını ihlal eder nitelikte olan ve menşe ad veya mahreç işaretinin kapsamı ile aynı veya aynı türdeki mallar için tescili talep edilen markalar,
 - d) Ticaret alanında herkes tarafından kullanılan veya belirli bir meslek, sanat veya ticaret grubuna mensup olanları ayırt etmeye yarayan işaret ve adları münhasıran veya esas unsur olarak içeren markalar,
 - e) Malın özgün doğal yapısından ortaya çıkan veya teknik bir sonucu elde etmek için zorunlu olan veya mala asli değerini veren şekli münhasıran veya esas unsur olarak içeren işaretler,
 - f) Mal veya hizmetin niteliği, kalitesi veya üretim yeri, coğrafi kaynağı gibi konularda halkı yanıltacak markalar,
 - g) Yetkili mercilerden kullanmak için izin alınmamış ve dolayısıyla Paris Sözleşmesi'nin 2 nci mükerrer 6 ncı maddesine göre reddedilecek markalar,
 - ğ) Kamu düzenine ve genel ahlaka aykırı markalar.
 - h) İlgili merciler izin vermediği sürece, Paris Sözleşmesi'nin 2 nci mükerrer 6 ncı maddesi kapsamı dışında kalan ancak kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş nişan, rozet, arma, amblem gibi işaretleri ve adlandırmaları içeren markalar,
 - ı) Sahibi tarafından izin verilmeyen Paris Sözleşmesi'nin 1 inci mükerrer 6 ncı maddesine göre tanınmış markalar,
 - i) Dini değerleri ve sembolleri içeren markalar.
- (2) Bir marka, başvuru tarihinden önce kullanılmış ve tescile konu mallar veya hizmetler ile ilgili olarak bu kullanım sonucu ayırt edici bir nitelik kazanmış ise, (a), (c), (d) bentlerine göre tescili reddedilemez.

Enstitüce yayıma itiraz üzerine incelenen marka başvurusu red nedenleri

MADDE 8- (1) Tescil başvurusu yapılan markaya, tescil edilmiş veya tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış bir markanın sahibi tarafından itiraz edilmesi durumunda, aşağıdaki hallerde marka tescil edilemez;

- a) Tescil başvurusu yapılan marka, tescil edilmiş veya tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış marka ile aynı ise ve aynı mal ve/veya hizmetleri kapsıyorsa,
- b) Tescil başvurusu yapılan marka ile tescil edilmiş veya tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış markanın aynılığı veya benzerliği ve kapsadığı mal ve/veya hizmetlerin aynılığı veya benzerliği nedeniyle; tescil başvurusu yapılan markanın, tescil edilmiş veya

tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış marka ile ilişkilendirilmesi olasılığını da içerecek biçimde halk tarafından karıştırılma olasılığı varsa.

(2) Marka sahibinin izni olmadan, ticari vekili veya temsilcisinin markanın kendi adına tescili için yaptığı başvuru, vekil veya temsilcinin geçerli bir gerekçe gösterememesi halinde, marka sahibinin itirazı üzerine reddedilir.

(3) Tescilsiz bir markanın veya ticaret sırasında kullanılan bir başka işaretin sahibinin itiraz etmesi üzerine, tescil başvurusu yapılan marka, aşağıdaki hallerde tescil edilmez;

a) Markanın tescili için yapılan başvuru tarihinden önce veya markanın tescili için yapılan başvuruda belirtilen rüçhan tarihinden önce bu işaret için hak elde edilmişse,

b) Belirtilen işaret, sahibine daha sonraki bir markanın kullanımını yasaklama hakkını veriyorsa.

(4) Tescil başvurusu yapılan marka, tescil edilmiş veya tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış marka ile aynı veya benzer olmakla birlikte, farklı mallar veya hizmetlerde kullanılabilir. Ancak, tescil edilmiş veya tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış markanın, toplumda ulaştığı tanınmışlık düzeyi nedeniyle haksız bir yararın sağlanabileceği veya markanın itibarının zarar görebileceği veya ayırt edici karakterini zedeleyen sonuçların doğabileceği hallerde, aynı veya benzer markanın tescili başvurusu, farklı mal ve/veya hizmetlerde kullanılacak olsa bile, tescil edilmiş veya tescil başvurusu daha önceki bir tarihte yapılmış marka sahibinin itirazı üzerine reddedilir.

(5) Tescil başvurusu yapılan markanın, başkasına ait kişi ismini, ticaret unvanını, fotoğrafını, herhangi bir fikri veya sınai mülkiyet hakkını kapsamaması halinde hak sahibinin itirazı üzerine tescil başvurusu reddedilir.

(6) Ortak markaların ve garanti markalarının sona ermesinden itibaren üç yıl içinde ortak marka veya garanti markası ile aynı veya benzer olan markanın aynı veya benzer mal ve/veya hizmetler için yapılan tescil başvurusu itiraz üzerine reddedilir.

(7) Tescilli markanın yenilenmemesi nedeniyle koruma süresinin sona ermesinden itibaren iki yıl içinde aynı veya benzer bir markanın, aynı veya benzer mal ve/veya hizmetler için yapılan tescil başvurusu, önceki marka sahibinin itirazı ve bu süre içinde markasını kullanmış olması koşuluyla reddedilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Marka Tescilinden Doğan Hakların Kapsamı ve Markanın Kullanılması

Marka tescilinden doğan hakların kapsamı

MADDE 9- (1) Marka tescili, sahibine, markayı münhasıran kullanma hakkı verir. Aşağıda belirtilen hallerde, marka sahibinin, izni alınmadan markasının kullanılmasının önlenmesini talep etme yetkisi vardır;

a) Markanın tescil kapsamına giren aynı mal ve/veya hizmetlerle ilgili olarak, tescilli marka ile aynı olan herhangi bir işaretin kullanılması,

b) Tescilli marka ile aynı veya benzer olan ve tescilli markanın kapsadığı mal ve/veya hizmetlerin aynı veya benzeri mal ve/veya hizmetleri kapsayan ve bu nedenle halk tarafından, işaret ile tescilli marka arasında bağlantı kurulma olasılığı da dahil, karıştırılma olasılığı olan herhangi bir işaretin kullanılması,

c) Tescilli marka ile aynı veya benzer olan ve tescilli markanın kapsamına giren mal ve/veya hizmetlerle benzer olmayan, ancak tescilli markanın itibarından dolayı haksız bir yarar elde edecek veya tescilli markanın itibarına zarar verecek veya tescilli markanın ayırt edici karakterini zedeleyecek nitelikteki herhangi bir işaretin kullanılması.

(2) Aşağıda belirtilen durumlar, birinci fıkra hükmü uyarınca, yasaklanabilir;

a) İşaretin mal veya ambalajı üzerine konulması,

- b) İşareti taşıyan malın piyasaya sürülmesi veya bu amaçla stoklanması, teslim edilebileceğinin teklif edilmesi veya o işaret altında hizmetlerin sunulması veya sağlanması,
c) İşareti taşıyan malın gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutulması,
ç) İşaretin, teşebbüsün iş evrakı ve reklamlarında kullanılması,
d) İşareti kullanan kişinin, işaretin kullanımına ilişkin hakkı veya meşru bir bağlantısı olmaması koşullarıyla, işaretin aynı veya benzerinin dijital ortamda ticari etki yaratacak biçimde, alan adı, yönlendirici kod, anahtar sözcük veya benzeri biçimlerde kullanılması.

(3) Markanın sahibine sağladığı haklar, üçüncü kişilere karşı marka tescilinin yayım tarihi itibarıyla hüküm ifade eder. Marka tescil başvurusunun yayımlanmasından sonra gerçekleşen ve marka tescili ilan edilmiş olsaydı yasaklanması söz konusu olabilecek fiiller nedeniyle başvuru sahibi, hukuk davası açmaya yetkilidir. Mahkeme, öne sürülen iddiaların geçerliliğine ilişkin olarak tescilin yayımlanmasından önce karar veremez.

Markanın sözlük veya başka başvuru eserlerinde yer alması

MADDE 10- (1) Tescilli bir markanın, tescilli olduğu belirtilmeden sözlük, ansiklopedi veya başka bir başvuru eserinde, jenerik ad izlenimi verecek şekilde yayımlanması durumunda, marka sahibinin talebi üzerine yayımcı, yayımın talebi takip eden ilk baskısında markanın tescilli bir marka olduğunu belirtmek suretiyle yanlışlığı düzeltir.

Ticari vekil veya temsilci adına tescilli markanın kullanımının yasaklanması

MADDE 11- (1) Marka sahibinin izni olmadan ticari vekili veya temsilcisi adına marka tescilinin yapılması halinde, marka sahibi kullanım için yetki vermemiş ise ve ticari vekil veya temsilcinin haklı bir gerekçesi yoksa, marka sahibi, markasının kullanımının yasaklanmasını yetkili mahkemeden talep edebilir.

Marka tescilinden doğan hakların kapsamında istisna

MADDE 12- (1) Marka sahibi, markasının, üçüncü kişiler tarafından, dürüstçe ve ticari veya sanayi konularıyla ilgili olarak, ticari hayatın gidişatı içinde, aşağıda belirtilen biçimlerde kullanmasını engelleyemez;

- a) Kendi adı veya adresini belirtmek,
b) Malların veya hizmetlerin türü, kalitesi, miktarı, kullanım amacı, değeri, coğrafi kaynağı, üretim veya sunulmuş zamanı veya bunların diğer niteliklerine ilişkin açıklamalarda bulunmak,
c) Özellikle aksesuar, yedek parça gibi, malların ya da hizmetlerin kullanım amacını göstermek bakımından zorunluluk bulunan hallerde marka olarak kullanmak.
d) Yurtdışında tescilli marka sahipleri, aynı markanın Türkiye’de bir başkası adına, kendi markalarının tescilinden sonraki tarihte tescile bağlanması halinde, bu markayı taşıyan malları, sadece ihraç amacıyla ve Türkiye’de piyasaya sunmamak ve hak sahibine üretim ve ihracata ilişkin bilgi ve belgeleri ibraz etmek şartlarıyla, Türkiye’de ürettirebilir ve stoklayabilir. Bu hükme aykırı davranan yurtdışında tescilli marka sahiplerine karşı, tescilli bir markadan doğan haklar ileri sürülebilir.

Marka tescilinden doğan hakların tüketilmesi

MADDE 13- (1) Marka sahibi tarafından veya onun izni ile markayı taşıyan malların Türkiye’de piyasaya sunulmasından sonra marka sahibi, markanın bu mallarla ilgili olarak kullanılmasını yasaklayamaz.

(2) Marka sahibinin, malın piyasaya sunulmasından sonraki ticaretine karşı çıkma hususunda haklı nedenlerinin bulunduğu hallerde, özellikle malların piyasaya sunulmasından sonra durumlarının değiştirildiği ya da bozulduğu hallerde üçüncü kişilerin ticari amaçlı kullanımlarını önleme yetkisi vardır.

Markanın kullanılması

MADDE 14- (1) Marka sahibi tarafından, markanın tescil edildiği mallar veya hizmetlerle ilgili olarak kullanımına, markanın tescil edildiğinin Gazetede yayımlandığı tarihten itibaren beş yıl içinde haklı bir neden olmadan başlanılmaması veya bu kullanıma beş yıl kesintisiz ara verilmesi halinde, markanın hükümsüzlüğüne yetkili mahkemece karar verilir.

(2) Aşağıda belirtilen durumlar markayı kullanma kabul edilir;

- a) Markanın ayırt edici karakteri değiştirilmeksizin farklı unsurlarla kullanılması,
- b) Markanın Türkiye’de yalnız ihracat amacıyla mal ya da ambalajlarında kullanılması,
- c) Markanın, marka sahibinin izni ile üçüncü kişi tarafından kullanılması,
- ç) Bir garanti markası veya ortak markanın, markayı kullanmaya yetkili kişilerden sadece biri tarafından kullanılması.

İKİNCİ KISIM

Marka Başvurusu

BİRİNCİ BÖLÜM

Başvuru Şartları, Başvurunun Bölünmesi, Geri Çekilmesi ve Sınırlandırılması

Tescil mercii

MADDE 15- Bir markanın tescilinde yetkili merci Enstitüdür. Tescil başvurusu her marka için ayrı ayrı yapılır.

Başvuru şartları

MADDE 16- (1) Marka tescil başvurusu aşağıda belirtilen unsurları içerir;

- a) Şekli ve kapsamı Yönetmelikte belirtilen, başvuru sahibi veya vekili tarafından imzalanmış tescil talebi,
- b) Başvuru sahibinin adı, uyruğu ve adresi,
- c) Başvuru vekil aracılığı ile yapılıyorsa vekilin adı ve adresi,
- ç) Markanın yayıma ve çoğaltmaya elverişli örneği,
- d) Markanın kullanılacağı malların ve/veya hizmetlerin listesi,
- e) Başvuru sahibi, başka bir devletde yapmış olduğu önceki tarihli bir başvuruya dayanan rüçhan hakkından yararlanmak istiyorsa, bu yöndeki beyanı,
- f) Başvuru sahibi mal ve/veya hizmetlerin markayla birlikte bir sergide teşhirinden kaynaklanan korumadan yararlanmak istiyorsa, bu yöndeki beyanı,
- g) Başvuru ortak marka ya da garanti markası için yapılmış ise noter tasdikli teknik şartname,
- ğ) Marka örneğinde Latin alfabesi dışında harf veya harfler kullanılmış ise bunların Latin alfabesindeki karşılığı,
- h) Başvuru ücretinin ödendiğini gösterir belge,
- ı) İlave sınıf veya sınıfların ücretinin ödendiğini gösterir belge,
- i) Başvuruda rüçhan hakkı beyan edilmiş ise, rüçhan hakkı beyanı ücretinin ödendiğini gösterir belge.

(2) Birinci fıkrada sayılan unsurlar, Paris Sözleşmesine veya Dünya Ticaret Örgütü Kuruluş Anlaşmasına taraf veya karşılıklık ilkesini uygulayan devletlerin resmi dillerinden birinde verilirse, bunların Türkçe tercümelerinin başvuru talebine eklenmesi gerekir.

(3) Başvuru tarihi, yukarıda sayılan unsurlardan bu Kanunun 25 inci maddesi uyarınca uyarınca verilmesi zorunlu olanların, Enstitüce teslim alındığı gün, saat ve dakika itibarıyla kesinlik kazanır.

(4) Başvuruya ilişkin usul ve esaslar Yönetmelikle düzenlenir.

(5) Enstitü, başvuruda yer alan unsurların doğruluğundan makul nedenlerle şüphe etmesi halinde, başvurunun incelenmesi aşamasında Enstitüye delil sunulmasını isteyebilir.

Sınıflandırma

MADDE 17- (1) Tescil başvurusu yapılan markanın üzerinde kullanılacağı mal ve/veya hizmetlerin Nice Anlaşmasına göre sınıflandırılmasına ilişkin esaslar ile başvuru ücretinin kapsayacağı sınıf veya sınıflara ilişkin esaslar Yönetmelikle düzenlenir.

(2) Enstitü başvuru dilekçesinde yer alan mallar, hizmetler ve sınıf numaraları üzerinde gerekli düzenlemeleri yapma yetkisine sahiptir.

(3) Mal ve hizmet listesinin Yönetmelikte belirtilen esaslara uygun olmaması halinde, Enstitü, yapılacak düzenlemeler için başvuru sahibinden sınıflandırma listesi düzenleme ücretini talep eder. Ücretin iki aylık süre içinde ödenmemesi halinde başvuru yapılmamış sayılır ve ödenen ücretler Enstitüye gelir kaydedilir.

(4) Bir marka tescil başvurusunda, mal ve/veya hizmetlerin aynı sınıflarda yer aldıkları gerekçesiyle bunların birbirlerine benzer oldukları ya da mal ve/veya hizmetlerin ayrı sınıflarda yer aldıkları gerekçesiyle bunların birbirlerine benzer olmadıkları kabul edilemez.

Marka başvurusunun bölünmesi

MADDE 18- (1) Bir marka tescil başvurusu, tescil edilene kadar, başvuru sahibinin yazılı talebi üzerine ve bölünme ücretinin ödenmesi koşuluyla, iki veya daha fazla sayıda başvuruya bölünebilir ve ilk başvurunun kapsamındaki mal ve/veya hizmetler bölünmüş başvurular arasında dağıtılabilir. Başvurunun yayımlanmasından sonra gerçekleşen bölünme de ayrıca yayımlanır.

(2) Bölünmüş başvurular, ilk başvurunun başvuru tarihini ve varsa rüçhan hakkını korurlar. Bölünmüş başvurular tekrar birleştirilemezler.

(3) Başvurunun bölünmesi talebi, aşağıdaki hallerde kabul edilmez;

a) Bölünmesi talep edilen başvurunun yayımına itiraz halinde, itiraza konu olan mal ve/veya hizmetlerin bölünmüş tek bir başvuruda kalmaması durumu,

b) Bölünmesi talep edilen başvurunun Enstitünün ret kararına konu olması halinde, itiraza konu olan mal ve/veya hizmetlerin bölünmüş tek bir başvuruda kalmaması durumu,

c) Bölünme talebinin reddini gerekli kılan haklı nedenlerin varlığı.

(4) Kabul edilmeyen bölünme taleplerinde ücret iade edilmez.

Başvurunun geri çekilmesi veya sınırlandırılması

MADDE 19- (1) Marka tescil başvurusu, başvuru sahibi tarafından, markanın tescil edilmesinden önce, ücretinin ödenmesi ve Yönetmelikte belirtilen esaslara uyulması koşuluyla geri çekilebilir veya kapsadığı mal ve/veya hizmetlerin bir kısmı açısından sınırlandırılabilir.

(2) Başvurunun geri çekilmesi veya sınırlandırılması, söz konusu işlemler Enstitüce gerçekleştirildiği tarihten itibaren hüküm doğurur. Başvurunun yayımlanmasından sonra gerçekleşen geri çekme veya sınırlandırma Bülteinde yayımlanır. Başvuru üzerindeki hak sahiplerinin izni olmadıkça, başvuru sahibi başvurusunu geri çekemez veya sınırlandıramaz.

(3) Birinci fıkrada belirtilen taleplerin vekil aracılığıyla yapılabilmesi için vekaletnamenin bu konulardaki yetkiyi açıkça belirtmesi ve vekaletnamedeki müvekkil imzasının, noter tarafından tasdik edilmesi zorunludur.

İKİNCİ BÖLÜM

Rüçhan Hakkı

Uluslararası sözleşmelere dayanan başvurulardan doğan rüçhan hakları

MADDE 20- (1) Paris Sözleşmesine ve Dünya Ticaret Örgütü Kuruluş Anlaşmasına taraf olan devletlerden birinin uyruğunda olan veya bu devletlerden birinin uyruğunda olmamakla birlikte onlardan birinde ikametgahı veya işler durumunda ticari müessesesi bulunan gerçek veya tüzel kişiler veya kanuni halefleri, bu devletlerin herhangi birinde yetkili mercilere bir markanın tescili için usulüne uygun olarak yaptıkları başvuru tarihinden itibaren altı ay süreyle, aynı marka ve kapsamındaki aynı mal ve/veya hizmetler için tescil belgesi almak üzere Türkiye'de başvuru yapma konusunda rüçhan hakkından yararlanırlar. Rüçhan hakkından yararlanılabilmesi için ilk başvuru yapılan devletin yetkili makamından rüçhan hakkı belgesi alınması şarttır. Bu süre içinde kullanılmayan rüçhan hakları düşer.

(2) Birinci fıkrada belirtilen süre içinde, rüçhan hakkına dayanılarak başvuru yapıldığı takdirde, rüçhan hakkının doğduğu tarihten itibaren, üçüncü kişiler tarafından yapılacak, rüçhan hakkına konu olan tescil başvurusunun mal ve/veya hizmetler itibarıyla kapsamındaki başvurular ve bunlar adına yapılacak marka tescilleri hüküm ifade etmez.

(3) Birinci fıkrada belirtilen gerçek veya tüzel kişiler ile kanuni halefleri, Paris Sözleşmesine taraf olmayan bir devlette yaptıkları usulüne uygun marka tescil başvurusuna dayanarak birinci fıkrada belirtilen esaslarla rüçhan hakkından yararlanırlar.

(4) İlk başvurunun konusunu oluşturan ve aynı devlette yapılan sonraki başvurunun tarihi, sonraki başvurunun yapıldığı tarihten önceki başvurunun geri çekilmiş, terk edilmiş veya kamunun incelemesine açılmaksızın ve herhangi bir hakkı saklı olmaksızın rüçhan hakkı talebine dayanak oluşturmayacak bir biçimde reddedilmiş olması halinde, rüçhan hakkının belirlenmesinde ilk başvuru sayılır. Bundan böyle önceki başvuru, rüçhan hakkı talebine temel teşkil etmez.

(5) Bu Kanunun 3 üncü maddesinin birinci fıkrasının (ç) bendinde belirtilen gerçek veya tüzel kişiler hakkında da yukarıda belirtilen hükümler uygulanır.

(6) Yabancı bir devlette yapılacak marka tescil başvurusunda kullanılmak üzere Enstitüden talep edilen rüçhan hakkı belgesi, talep üzerine ve rüçhan hakkı belgesi düzenleme ücretinin ödenmesi koşuluyla verilir.

Sergilerde sergilemeden doğan rüçhan hakları

MADDE 21- (1) Tescil başvurusuna konu markanın kullanılacağı malları veya hizmetleri Türkiye'de açılan ulusal veya uluslararası sergilerde ya da Paris Sözleşmesine taraf devletlerde açılan resmi veya resmi olarak tanınan sergilerde markayla birlikte sergileyen ve markanın tasdikli örneğini ibraz eden bu Kanunun 3 üncü maddesinde yazılı gerçek veya tüzel kişiler, sergideki sergileme tarihinden itibaren altı ay içinde, Türkiye'de aynı markanın tescili için başvuru yapma konusunda rüçhan hakkından yararlanırlar.

(2) Tescil başvurusunda gösterilen markanın kullanılacağı mallar veya hizmetler, sergide görünür şekilde resmi açılış tarihinden önce markayla birlikte sergilenmişse, rüçhan süresi, malların sergi yerine konulduğu veya hizmetin sergilendiği tarihten itibaren başlar.

(3) Türkiye'de açılan sergilerin düzenleyicileri, tescil başvurusundaki bir markanın kullanılacağı mallarını veya hizmetlerini sergileyenlere, sergiledikleri malların veya hizmetlerin türlerini açıkça belirten ve malın veya hizmetin markayla birlikte sergide görünür şekilde sergilendiği tarih ile serginin resmi açılış tarihini gösterir bir belgeyi verirler.

(4) Yabancı devletlerde sergilenen mallar veya hizmetler için de, serginin açıldığı devletteki serginin düzenleyicileri tarafından, üçüncü fıkrada belirtilen hususları içeren bir belgenin verilmesi şarttır.

(5) Başvurusu yapılmış veya tescil edilmiş bir markanın kullanılacağı malların, Türkiye’de açılan sergilerde sergilenmesine ve sergi bittikten sonra devletine geri gönderilmesine engel olunmaz.

(6) Bir sergide sergilenmiş, tescil başvurusu bulunan veya tescilli bir markanın kullanılacağı mallar veya hizmetler ile ilgili olarak birden çok başvuru yapılmışsa, bu durumda bu malları veya hizmetleri ilk sergileyen kişi, aynı zamanda sergilenmesi halinde ise, ilk başvuruda bulunan kişi rüçhan hakkından yararlanır.

Rüçhan hakkının hüküm ve sonuçları

MADDE 22- (1) Bu Kanunun 20 nci ve 21 inci maddeleri hükümleri uyarınca rüçhan hakkının hüküm ve sonuçları, rüçhan hakkının talep edildiği başvurunun tarihi itibarıyla doğar.

Rüçhan hakkının talep edilmesi ve belgelendirilmesi

MADDE 23- (1) Başvuru sahibi, yararlanmak istediği rüçhan hakkı çeşidini başvuru ile birlikte, beyan ücretini ödeyerek belirtir. İlgili rüçhan hakkı belgesini, başvuru tarihinden itibaren üç ay içinde vermediği takdirde rüçhan hakkından yararlanma beyanı yapılmamış sayılır. Alınan rüçhan hakkı beyan ücreti Enstitüye gelir kaydedilir.

(2) Sergilerde teşhir hakkına dayalı olarak alınmış bir rüçhan, bu Kanunun 20 nci maddesine göre verilen rüçhan süresini uzatmaz.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Tescil İşlemleri

BİRİNCİ BÖLÜM

Başvurunun İncelenmesi

Hızlı inceleme talebi

MADDE 24- (1) Başvuru sahibi, talep edilmesi ve ücretinin ödenmesi koşuluyla hızlı incelemeyi talep edebilir. Hızlı inceleme ücretinin ödenmemesi halinde talep yapılmamış sayılır.

Şekli inceleme ve eksikliklerin giderilmesi

MADDE 25- (1) Marka tescil başvurusunun bu Kanunun 16 ncı maddesinde belirtilen koşullara ve Yönetmeliğe uygun bir şekilde yapılmadığı hallerde; Enstitü başvuru sahibine bildirimde bulunarak eksiklikleri gidermesi için iki aylık süre verir.

(2) Ancak; bu Kanunun 16 ncı maddesinin birinci fıkrasının (a), (b), (c), (ç), (d), (h) ve uygulanabilir hallerde; (e), (f), (g), (ı) ve (i) bentlerinde belirtilen unsurlar başvuru anında verilmiş ise başvuru, bunların Enstitüye teslim alındığı gün, saat ve dakika itibarıyla kesinlik kazanır. Bu unsurlar başvuru anında verilmez veya belirtilen şartlara uygun bulunmaz ise eksikliklerin giderilmesi için Enstitü tarafından birinci fıkrada belirtilen süre verilir. Bu durumda tescil başvurusu, eksikliklerin giderildiği ve bu unsurların Enstitüye teslim alındığı gün, saat ve dakika itibarıyla kesinlik kazanır.

(3) İkinci fıkrada belirtilenler dışında kalan, ancak bu Kanunun 16 ncı maddesi uyarınca verilmesi gereken diğer unsurlarda eksiklik olması halinde, bu eksikliklerin birinci fıkrada belirtilen süre içinde giderilmesi gerekir. Ancak bu eksiklikler başvuru tarihinin kesinleşmesine etki etmez.

(4) Verilen süre içinde eksiklikleri tamamlanmayan marka tescil başvurusu yapılmamış sayılır ve bu tür başvurularda ödenen ücretler Enstitüye gelir kaydedilir. Ancak rüçhan hakkı beyan edilmekle beraber buna ilişkin eksikliklerin giderilmemesi veya rüçhan hakkı belgesinin bu Kanunun 23 üncü maddesinde belirtilen süre içinde Enstitüye teslim edilmemesi, sadece rüçhan hakkının kaybına neden olur.

(5) Enstitü nezdinde işlem yapma yetkisine sahip olan vekil, yaptığı marka tescil başvurusu ile birlikte vekâletnamesini vermemiş ise vekâletnamenin Enstitüye verilmesi için, marka başvuruları için tescil aşamasında iki ay süre verilir. Vekilin, Enstitüde, başvuru sahibi adına başvuru yapma yetkisini içeren, önceden verilmiş bir vekâletnamesi mevcut ise, vekilin başvuru sırasında veya vekâletnamenin verilmesi için tanınan iki aylık süre içinde, yaptığı işlemin dayanağı olan vekâletnameye atıfta bulunması zorunludur. Bu süre içinde vekâletname verilmez veya önceden verilmiş vekâletnameye atıfta bulunulmaz ise;

a) Başvuru sahibinin Türkiye’de ikametgâhı veya gerçek ve işler durumunda ticari bir müessesesi varsa bildirimler ve işlemler başvuru sahibi adına yürütülür.

b) Başvuru sahibinin Türkiye’de ikametgâhı veya gerçek ve işler durumunda ticari bir müessesesi yoksa başvuru sahibine yeni bir vekil atanması için iki aylık süre verilir. Anılan sürede yeni ve yetkili bir vekil atanarak, vekaletnamenin Enstitüye gönderilmemesi durumunda, başvuru işleminden kaldırılır. Bu durumda başvuru sahibine yeni bir bildirim yapılmaz ve alınan ücret Enstitüye gelir kaydedilir.

(6) Kesinleşmiş bir marka tescil başvurusuna ilişkin olarak, talepte bulunulması ve ön yazı düzenleme ücretinin ödenmesi koşulu ile başvuruda bulunulduğuna ilişkin yazı başvuru sahibine veya vekiline verilir.

(7) Rüçhan hakkı beyan edilmişse, Enstitü tarafından bu Kanunun 20 nci, 21 inci ve 22 nci maddeleri hükümlerine göre ayrıca inceleme yapılır.

Başvuru yapma hakkı açısından inceleme

MADDE 26- (1) Bu Kanunun 3 üncü maddesi kapsamına girmeyen gerçek veya tüzel kişilerin başvurusu reddedilir.

Resen incelenen red nedenleri açısından inceleme

MADDE 27- (1) Başvuru şartları eksiksiz şekilde yerine getirilen marka tescil başvurusu ile ilgili olarak, başvuru kapsamında bulunan mallar veya hizmetlerin bir kısmının veya tamamının, bu Kanunun 7 nci maddesi hükmüne uygun bulunmadığı sonucuna varılırsa, başvuru bu mallar veya hizmetler bakımından kısmen veya tamamen reddedilir.

(2) Markanın ayırt edici olmayan bir unsur içerdiğinin tespit edilmesi ve bu unsurun markada yer almasının marka koruması kapsamında şüpheye yol açabilecek olması halinde, Enstitü, inhisari hak sağlamayan bu tür unsurları, başvurunun Bültende yer alan yayımında ve tescil belgesi üzerinde açıkça belirtir. Bu şekilde yapılan yayım kararına karşı başvuru sahibi, bu Kanunun 32 nci maddesine göre itiraz edebilir.

İKİNCİ BÖLÜM

Başvurunun Yayınlanması, Görüş ve İtirazlar

Başvurunun yayımlanması

MADDE 28- (1) Başvuru şartları eksiksiz bir şekilde yerine getirilmiş ve bu Kanunun 26 ncı ve 27 nci maddeleri hükümlerine göre reddedilmemiş bir marka tescil başvurusu, Bültende yayımlanır.

(2) Ancak, marka tescil başvurusunun yayımlanmasından sonra, başvurunun kısmen veya tamamen reddine karar verilirse, bu karar da ayrıca yayımlanır.

Üçüncü kişilerin görüşleri

MADDE 29- (1) Marka tescil başvurusunun yayımlanmasından sonra üç ay içinde, herhangi bir gerçek veya tüzel kişi ya da üreticileri, imalatçıları, hizmetleri sağlayanları, tacirleri veya tüketicileri temsil eden dernek, oda veya birlikler, bu Kanunun 7 nci maddesinin birinci fıkrasının (b) ve (ı) bentleri hariç diğer bentleri kapsamında, markanın tescil edilemeyeceğini belirten yazılı ve gerekçeli görüşlerini Enstitüye sunabilirler. Ancak bu kişiler, Enstitü nezdinde işlemlere taraf olamazlar.

(2) Enstitü, gerekli gördüğü hallerde birinci fıkrada belirtilen üçüncü kişilerin görüşlerini başvuru sahibine gönderir ve bildirim tarihinden itibaren bir ay içinde bu görüşlere karşı beyanda bulunmalarını ister.

(3) Enstitü, üçüncü kişilerin görüşlerini bu Kanunun 7 nci maddesinin birinci fıkrasının (b) ve (ı) bentleri hariç diğer bentleri kapsamında değerlendirir, doğruluğuna kanaat getirirse yayım kararını değiştirir ve bu kararı Bültende yayımlar.

Yayıma itiraz

MADDE 30- (1) Tescil başvurusu yapılmış bir markanın, bu Kanunun 7 nci maddesinin (b) ve (ı) bentleri ile 8 inci maddesi hükümlerine göre tescil edilmemesi gerektiğine ilişkin itirazlar, ilgili kişiler tarafından, marka tescil başvurusunun yayımından itibaren üç ay içinde yazılı olarak yapılır.

(2) İtiraz sahibi, itiraz gerekçelerini ve itirazını destekleyen delillerini itiraz anında vermemiş ise birinci fıkrada belirtilen süre içinde bunları Enstitüye teslim edebilir. İtiraz gerekçelerinin bu süre içinde teslim edilmemesi halinde yayıma itiraz yapılmamış sayılır.

(3) Enstitü, bildirim tarihinden itibaren bir ay içinde, ek delil sunulmasını itiraz sahibinden isteyebilir. Bu süre içinde istenilen ek delillerin Enstitüye verilmemesi halinde itiraz mevcut bilgi ve belgeler kapsamında değerlendirilir.

(4) İtirazın değerlendirilmesi için, itiraz ücretinin, birinci fıkrada belirtilen süre içinde ödenmesi ve ödemeyi gösterir belge ile Yönetmelikte belirtilen diğer belgelerin aynı süre içinde Enstitüye teslim edilmesi gerekir.

Yayıma itirazın incelenmesi

MADDE 31- (1) Yayıma itirazlar incelenirken, tarafların itiraz ve karşı görüşleri gerek görülen sıklıkta birbirlerine iletilerek, bildirim tarihinden itibaren bir ay içinde sunulmak üzere yazılı görüşleri istenebilir. Görüşlerin istenilen sürede Enstitüye teslim edilmemesi halinde itiraz, mevcut delillere göre değerlendirilir. Ayrıca Enstitünün uygun görmesi halinde, taraflar uzlaşmaya da davet edilebilir.

(2) Yayıma itirazın incelenmesi neticesinde markanın, başvuruda bulunulan mallar veya hizmetlerin bir kısmı veya tamamı için tescil olunamayacağı sonucuna varılırsa, başvuru bu mallar veya hizmetler bakımında kısmen veya tamamen reddedilir. Aksi halde itirazın reddine karar verilir.

Karara itiraz

MADDE 32- (1) Enstitü tarafından alınacak kararlardan zarar gören kişiler, kararın bildirim tarihinden itibaren iki ay içinde yazılı olarak itiraz edebilirler. Alınan kararlarla ilgili işlemlere taraf diğer kişiler de itiraz etme hakkına sahiptirler.

(2) Nihai karar niteliği taşımayan ve bağımsız olarak itiraz edilmesine izin verilmeyen kararlara karşı ancak nihai kararla birlikte itiraz edilebilir.

(3) İtiraz sahibi, itiraz gerekçelerini ve itirazını destekleyen delilleri itiraz anında vermemiş ise birinci fıkrada belirtilen süre içinde bunları Enstitüye teslim edebilir. İtiraz gerekçelerinin bu süre içinde teslim edilmemesi halinde karara itiraz yapılmamış sayılır.

(4) Ayrıca Enstitü, bildirim tarihinden itibaren bir ay içinde, ek delil sunulmasını itiraz sahibinden isteyebilir. Bu süre içinde istenilen ek delillerin Enstitüye teslim edilmemesi halinde itiraz mevcut bilgi ve belgeler kapsamında değerlendirilir.

(5) İtirazın değerlendirilmesi için, itiraz ücretinin, birinci fıkrada belirtilen süre içinde ödenmesi ve ödemeyi gösterir belge ile Yönetmelikte belirtilen diğer belgelerin aynı süre içinde Enstitüye teslim edilmesi gerekir.

Değiştirme kararı

MADDE 33- (1) Karara itirazın, haklılığının ve doğruluğunun belirlenmesi halinde, karar değiştirilir.

(2) Kararın değiştirilmemesi halinde itiraz, herhangi bir yorumda bulunulmadan Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kuruluna gönderilir.

Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu incelemesi

MADDE 34- (1) Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu, bildirim tarihinden itibaren bir ay içinde, taraflardan ek delillerini sunmalarını veya itirazlara ilişkin karşı görüşlerini bildirmelerini isteyebilir.

(2) Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu yapacağı inceleme ve değerlendirme sonucunda, itiraz hakkında Enstitünün nihai kararını verir.

İtiraz ücretinin mahsup ve iadesi

MADDE 35- (1) Marka tescil başvuruları ile ilgili olarak alınan kararlara karşı yapılan itirazların incelenmesi için alınan ücret, itiraz kabul edildiği takdirde, marka tescil belgesi düzenleme ücretine mahsup edilir. Aksi hallerde ücret iadesi yapılmaz.

Kararlara karşı dava açılması

MADDE 36- (1) Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulunun itirazlar ile ilgili olarak verdiği nihai kararlara karşı, kararın bildirim tarihinden itibaren iki ay içinde, Ankara Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesinde dava açılabilir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tescil, Koruma Süresi ve Yenileme

Tescil

MADDE 37- (1) Bu Kanun ve Yönetmelik hükümlerine göre başvurusu eksiksiz yapılmış veya eksiklikleri giderilmiş, süresi içinde hakkında itiraz yapılmamış veya yapılan itiraz reddedilmiş ve süresi içinde tescil belgesi düzenleme ücretinin ödendiğini gösterir belge dahil noksan evrakları Enstitüye teslim edilmiş bir başvuru, tescil edilerek Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır. Başvuru sahibine verilmek üzere, Marka Tescil Belgesi düzenlenir.

(2) Noksan evrakların teslimi, bu Kanunun 85 inci maddesindeki ek süre prosedürü çerçevesinde yapılmasına rağmen, tescil belgesi düzenleme ücreti, noksan tebligat yazısında bildirilen sürede ödenmişse bu ücret, ek süre talep ücretinden mahsup edilir.

(3) Sicil kaydında; marka örneği, başvuru tarihi, marka tescil numarası, markanın kullanılacağı mallar veya hizmetlerin listesi, mal veya hizmetlerin sınıf veya sınıfları, marka sahibinin ve varsa vekilinin adı, soyadı, uyruğu, adresi, tescil tarihi, marka üzerindeki bütün değişiklikler ve Yönetmelikte belirtilen diğer hususlar yer alır. Sicil kaydı yapılan marka, bu unsurları kapsar biçimde Gazetede yayımlanır.

(4) Sicil alenidir. Talep edilmesi ve ücretinin ödenmesi koşuluyla Sicil örneği verilir. Henüz tescil edilmemiş bir marka tescil başvurusu örneği, ücretinin ödenmesi koşuluyla ve Bültende ilan edildikten sonra, ilan edilen bilgileri kapsayacak biçimde verilir.

(5) Devir, intikal, unvan veya nev'i değişiklikleri, marka tescil belgesinin kaybı gibi benzeri hallere ilişkin olarak, talep üzerine tescil belgesinin yeniden düzenlenerek marka sahibine gönderilebilmesi için tescil belgesi düzenleme ücretinin ödendiğini gösterir belgenin teslim edilmesi gerekir.

Markanın koruma süresi

MADDE 38- (1) Tescilli markanın koruma süresi başvuru tarihinden itibaren on yıldır. Bu süre, onar yıllık dönemler halinde yenilenir.

Yenileme

MADDE 39- (1) Koruma süresi sona eren marka, sahibinin veya vekilinin talebi ve yenileme ücretinin ödenmesi koşuluyla yenilenir.

(2) Enstitü, marka sahibini ve marka üzerinde Sicile kaydedilmiş bir hakka sahip bulunan herhangi bir kimseyi, koruma süresinin sona erme tarihinden makul bir süre önce, koruma süresinin dolmakta olduğu konusunda bilgilendirebilir. Ancak bu bilgilendirmenin yapılmamış olması Enstitüye herhangi bir sorumluluk getirmez.

(3) Yenileme talebinin, koruma süresinin sona erdiği ayın son gününde biten, altı aylık süre içinde yapılması ve aynı süre içinde yenileme ücretinin ödenmesi gerekir. Bu süre içinde yenileme talebinin yapılmaması veya yenileme ücretinin ödenmemesi halinde, yenileme talebi, koruma süresinin sona erdiği ayın son gününü izleyen günden başlayan altı aylık ilave süre içinde, ek bir ücretin ödenmesi koşuluyla da yapılabilir.

(4) Marka, yenileme ücretinin yanı sıra mal/hizmet çıkarma ücretinin de ödenmesi koşuluyla, tescil kapsamında bulunan mal ve/veya hizmetlerin bir kısmı için de yenilenebilir.

(5) Yenileme, önceki koruma süresinin sona erdiği günden itibaren hüküm ifade eder. Yenileme Sicile kaydedilir ve yayımlanır.

(6) Üçüncü fıkrada belirtilen süreler içinde yenilenmeyen markalara ilişkin marka hakkı, koruma süresinin bittiği günü izleyen gün sona erer.

(7) Yenileme talebinin içerdiği herhangi bir beyan veya unsurun doğruluğu konusunda haklı nedenlerle şüpheye düşülmesi halinde Enstitü delil sunulmasını isteyebilir.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Hukuki İşlemler, Değişiklikler ve Düzeltmeler

BİRİNCİ BÖLÜM

Marka Tescilinden Doğan Haklarla İlgili Hukuki İşlemler

Marka hakkının hukuki işlemlere konu olması

MADDE 40- (1) Tescilli bir marka, devredilebilir, diğer şekillerde mülkiyet değişikliğine konu olabilir, miras yolu ile intikal edebilir, kullanma hakkı lisans konusu olabilir, rehin ve haciz edilebilir.

(2) Tescilli bir marka ile ilgili olarak yapılacak sağlararası işlemler yazılı şekle tabi olup ücretinin ödenmesi ve Yönetmelikte belirtilen hususların yerine getirilmesi koşuluyla Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır.

(3) Markaya ilişkin mülkiyet değişikliği sonucunu doğuran hukuki işlemler, Sicile kaydedilmediği sürece, Enstitü tarafından hak sahibine yapılacak bildirimlerde mevcut Sicil kaydı dikkate alınır.

Devir

MADDE 41- (1) Marka, teşebbüsten bağımsız olarak tescil edildiği mal veya hizmetlerin tümü veya bir kısmı için devredilebilir.

(2) Bir teşebbüsün aktif ve pasifleri ile birlikte devri, aksi kararlaştırılmamışsa, teşebbüse ait markaların da devrini kapsar. Bu hüküm teşebbüsün devrine ilişkin taahhüt hakkında da uygulanır.

(3) İkinci fıkra hükmü ile markanın bir ticaret şirketine sermaye olarak konması veya marka hakkının bir mahkeme kararı veya cebri icra marifetiyle yapılan satış sonucu intikal etmesi halleri hariç, devir sözleşmesinin yazılı şekilde yapılması ve taraflarca imzalanması zorunludur.

(4) Devir belgelerinden, markanın devri nedeniyle, tescil edildiği mal veya hizmetlerin niteliği, kalitesi veya coğrafi kaynağı ile ilgili olarak halkın yanılgıya sevk edilme ihtimalinin bulunduğu açıkça anlaşılıyor ise devir alan, markanın tescilini, halkı yanılgıya düşürmeyecek mal veya hizmetlere ilişkin olarak sınırlandırmayı kabul etmediği takdirde Enstitü devri Sicile kaydetmez.

(5) Devir, taraflardan birinin ilgili markanın tescil numarası ile yapılacak değişikliği belirtir imzalı talebi, Yönetmelikte belirtilen belgelerin teslim edilmesi ve ücretinin ödenmesi ile Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır.

(6) Tescilli bir markanın devri sırasında aynı markanın veya ayırt edilemeyecek derecede benzerinin, aynı veya halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar veya hizmetler için başka marka tescillerinin bulunması halinde, bu markaların da devredilmesi şarttır.

(7) Devir Sicile kaydedilmediği sürece devralan, marka tescilinden doğan hakları üçüncü kişilere karşı ileri süremez. Ancak, devir sözleşmesinin yapıldığı tarihten sonra marka üzerinde hak iktisap eden üçüncü kişi, hakkı iktisap ettiği tarihte devir sözleşmesinin yapılmış olduğunu biliyorsa, devir Sicile kaydedilmeden önce de bu kimselere karşı ileri sürülebilir.

(8) Devrin Sicile kaydı talebi ile ilgili olarak herhangi bir belgenin doğruluğundan şüpheye düşülmesi halinde Enstitü delil sunulmasını isteyebilir.

Rehin

MADDE 42- (1) Tescilli bir marka, teşebbüsten bağımsız olarak, rehnedilebilir. Rehin sözleşmesinin yazılı şekilde yapılması ve taraflarca imzalanması zorunludur.

(2) Rehin, taraflardan birinin ilgili markanın tescil numarasını belirtir imzalı talebi, Yönetmelikte belirtilen belgelerin teslim edilmesi ve ücretinin ödenmesi ile Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır.

(3) Rehin Sicile kaydedilmediği sürece rehin alan, bu hakkını üçüncü kişilere karşı ileri süremez. Ancak, rehin sözleşmesinin yapıldığı tarihten sonra marka üzerinde hak iktisap eden üçüncü kişi, hakkı iktisap ettiği tarihte rehin sözleşmesinin yapılmış olduğunu biliyorsa, rehin Sicile kaydedilmeden önce de bu kimselere karşı ileri sürülebilir.

(4) Rehin hakkı konusunda, bu Kanunda hüküm bulunmayan hallerde, 22/11/2001 tarihli ve 4721 sayılı Türk Medeni Kanununun ilgili hükümleri uygulanır.

Haciz

MADDE 43- (1) Tescilli bir marka, teşebbüsten bağımsız olarak haczedilebilir.

(2) Haciz Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır.

(3) Haciz konusunda, 9/6/1932 tarih ve 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun ve 21/6/1953 tarih ve 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunun ilgili hükümleri uygulanır.

Lisans

MADDE 44- (1) Tescilli bir markanın kullanım hakkı, tescil edildiği mal veya hizmetlerin bir kısmı veya tamamı için ulusal sınırların bütünü içinde veya bir kısmında geçerli olacak şekilde lisans sözleşmesine konu olabilir. Lisans sözleşmesinin yazılı şekilde yapılması ve taraflarca imzalanması zorunludur.

(2) Lisans, inhisari lisans veya inhisari olmayan lisans şeklinde verilebilir. Aksi sözleşmede kararlaştırılmamışsa, lisans inhisari değildir ve lisans veren markayı kendi kullanabileceği gibi, üçüncü kişilere de aynı markaya ilişkin başka lisanslar verebilir. İnhisari lisansda ise lisans veren başkasına lisans veremez ve hakkını açıkça saklı tutmadıkça kendisi de markayı kullanamaz.

(3) Aksi sözleşmede kararlaştırılmamışsa lisans sahipleri, lisanstan doğan haklarını üçüncü kişilere devredemez veya alt lisans veremez.

(4) Lisans veren, lisans alan tarafından üretilecek malın veya sunulacak hizmetlerin kalitesini garanti altına alacak önlemleri alır. Lisans alanın, lisans sözleşmesinin; lisans süresini, marka örneğini, markanın kullanılacağı malların veya hizmetlerin kapsamını, kullanımın söz konusu olacağı bölgeyi ve lisans alan tarafından üretilecek malların veya sunulacak hizmetlerin kalitesini belirleyen hükümlerine uyması zorunludur. Aksi takdirde marka sahibi, tescilli bir markadan doğan haklarını, lisans alana karşı ileri sürebilir.

(5) Lisans, taraflardan birinin ilgili markanın tescil numarasını belirtir imzalı talebi, Yönetmelikte belirtilen belgelerin teslim edilmesi ve ücretinin ödenmesi ile Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır.

(6) Lisans Sicile kaydedilmediği sürece lisans alan, bu hakkını üçüncü kişilere karşı ileri süremez. Ancak, lisans sözleşmesinin yapıldığı tarihten sonra marka üzerinde hak iktisap eden üçüncü kişi, hakkı iktisap ettiği tarihte lisans sözleşmesinin yapılmış olduğunu biliyorsa, lisans Sicile kaydedilmeden önce de bu kimselere karşı ileri sürülebilir.

(7) Lisans sözleşmelerinde, bu Kanuna ve konuya ilişkin diğer kanunlara aykırı hükümler bulunamaz. Lisans sözleşmelerine ilişkin ileride kabul edilecek yasal düzenlemeler, önceden yapılmış lisans sözleşmeleri üzerinde de etkili olur ve sözleşmenin, bunlara aykırı hükümleri geçersiz sayılır.

Ticari vekil veya temsilci adına tescilli markanın devri

MADDE 45- (1) Marka sahibinin izni olmadan, ticari vekili veya temsilcisi adına marka tescilinin yapılması halinde, ticari vekil veya temsilcinin haklı bir gerekçesi yoksa, marka sahibi, söz konusu tescilin kendine devredilmesini yetkili mahkemeden talep edebilir.

Hukuki işlemlerin başvurulara uygulanması

MADDE 46- (1) Bu Kanunun 40 ıncı, 41 inci, 42 nci, 43 üncü ve 44 üncü maddeleri hükümleri marka tescil başvuruları hakkında da uygulanır ve başvuru yayımlanmış ise söz konusu işlem de Bültende yayımlanır.

İKİNCİ BÖLÜM **Değişiklikler ve Düzeltmeler**

İsim, unvan, adres veya nev'i değişiklikleri

MADDE 47- (1) Marka sahibinin isim, unvan, adres veya nev'inin değiştiği hallerde bu değişiklik, ilgili markanın tescil numarası ile yapılacak değişikliği belirtir talep, Yönetmelikte belirtilen belgelerin teslim edilmesi ve ücretinin ödenmesi ile Sicile kaydedilir ve Gazetede yayımlanır.

(2) Birinci fıkra hükmü marka başvurularına da uygulanır ve başvurunun yayımlanmasından sonra gerçekleşen değişiklikler Bültende yayımlanır.

(3) Değişikliğin aynı kişiye ait birden fazla başvuru veya tescil ile ilgili olduğu hallerde, talep edilen değişikliğin her bir başvuru ve tescil için aynı olması koşuluyla tek bir talep yapılması yeterlidir.

(4) Birinci fıkrada bahsedilen değişikliklerin, marka sahibinin yeni bir marka başvurusu sırasında tespit edilmesi halinde Sicilde adına kayıtlı bulunan tescil ve başvuruların tamamı üzerinde bu değişikliklerin yapılması gerekir.

(5) İsim, unvan, adres veya nev'i değişiklikleri Sicile kayıt edilmediği sürece Enstitü tarafından hak sahibine yapılacak bildirimlerde mevcut Sicil kaydı dikkate alınır.

(6) Değişiklik talebinde yer alan herhangi bir beyanın doğruluğundan haklı nedenlerle şüpheye düşülmesi halinde Enstitü delil sunulmasını isteyebilir.

Hataların düzeltilmesi

MADDE 48- (1) Başvuru sahibi veya vekili tarafından yapılan, Sicile, belgelere, yazışmalara, Bülteneye veya Gazeteye yansımış olan, başvuru sahibinin ismine, unvanına ve adresine ilişkin hatalar ile ifade veya kopyalama hatalarının ve aşık hataların düzeltilmesine ilişkin talep, marka örneğinin değişikliğe uğramaması ve mal ve/veya hizmet listesinin genişlememesi koşuluyla, ilgili markanın başvuru veya tescil numarası, düzeltilecek hata ile yapılacak düzeltmeyi içermesi ve ücretinin ödenmesi halinde yerine getirilir.

(2) Düzeltmenin aynı kişiye ait birden fazla başvuru veya tescil ile ilgili olduğu hallerde, hatanın ve talep edilen düzeltmenin her bir başvuru ve tescil için aynı olması ve ilgili tüm başvuru ve tescil numaralarının talepte beyan edilmesi koşuluyla tek bir talep yapılması yeterlidir. Ancak düzeltme talep edilen her başvuru veya tescil için ayrı ayrı ücret ödenir.

(3) Birinci fıkrada belirtilen koşullara uygun olmayan düzeltme taleplerinde ücret iadesi yapılmaz.

(4) İddia edilen hatanın gerçekten var olup olmadığı konusunda haklı nedenlerle şüpheye düşülmesi halinde Enstitü delil sunulmasını isteyebilir.

(5) Enstitü, birinci fıkrada belirtilen hususlar ile ilgili olarak kendi yaptığı hataları re'sen veya talep üzerine ücret almadan düzeltir.

BEŞİNCİ KISIM

Markanın Hükümsüzlüğü ve Marka Hakkının Sona Ermesi

BİRİNCİ BÖLÜM

Markanın Hükümsüzlüğü

Hükümsüzlük nedenleri

MADDE 49- (1) Aşağıdaki hallerde markanın hükümsüz sayılmasına yetkili mahkeme tarafından karar verilir;

a) Marka, bu Kanunun 7 nci maddesinin hükümleri ihlal edilmek suretiyle tescil edilmiş ise,

b) Marka, bu Kanunun 8 inci maddesinin hükümleri ihlal edilmek suretiyle tescil edilmiş ise,

c) Başvuru sahibi, marka tescil başvurusunu kötü niyetle yapmış ise,

ç) Marka sahibi, markanın tescil edildiği mallar veya hizmetlerle ilgili olarak kullanımına, markanın tescil edildiğinin Gazetede yayımlandığı tarihten itibaren beş yıl içinde haklı bir neden olmadan başlamamış veya bu kullanıma kesintisiz beş yıl ara vermiş ise,

Beş yıllık sürenin dolması ile davanın açıldığı tarih arasında markanın tescil edildiği mallar veya hizmetlerle ilgili olarak kullanımına başlanıldığı hallerde markanın hükümsüzlüğü istenemez. Beş yıllık sürenin dolmasından sonra, ancak hükümsüzlük

başvurusunun yapılmasından önceki üç ay içinde başlayan kullanma, marka sahibinin dava açılacağını öğrenmesinden sonra gerçekleşmiş ise dikkate alınmaz.

d) Marka sahibinin fiillerinin veya gerekli önlemleri almamasının sonucu olarak marka, tescil edildiği mallar veya hizmetler için yaygın bir ad haline gelmiş ise,

e) Marka sahibinin veya yetkili kıldığı kişinin kullanımı sonucunda marka, tescil edildiği malların veya hizmetlerin niteliği, kalitesi, üretim yeri ve coğrafi kaynağı konusunda halkta yanlış anlama olasılığını doğuruyor ise,

f) 57 nci maddeye aykırı kullanım var ise,

g) Marka sahibi, bu Kanunun 3 üncü maddesinde belirtilen koşulları kaybetmiş ise.

(2) Hükümsüzlük nedenleri markanın tescil edildiği mallar veya hizmetlerin bir bölümüne ilişkin bulunuyorsa, markanın yalnızca o mal veya hizmet ile ilgili olarak hükümsüzlüğüne karar verilir.

(3) Bir marka, bu Kanunun 7 nci maddesinin birinci fıkrasının (a), (c) ve (d) bentlerine aykırı olarak tescil edilmiş olup da kullanım sonucunda tescil edildiği mal veya hizmetlere ilişkin olarak tescilden sonra ayırt edici nitelik kazanmışsa hükümsüz kılınmaz.

Hükümsüzlük talebi ve zamanaşımı

MADDE 50- (1) Markanın hükümsüzlüğünü mahkemeden, zarar gören kişiler, Cumhuriyet Savcıları, Enstitü veya ilgili resmi makamlar isteyebilir.

(2) Markanın hükümsüzlüğü davası, Sicile marka sahibi olarak kayıtlı kişiye karşı açılır. Bu davalarda Enstitüye husumet yöneltilemez. Açılan dava, Sicile marka üzerinde hak sahibi olarak kayıtlı kişilere ihbar olunur.

(3) Bu davalar, bu Kanunun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasının (a) ve (b) bentlerinde belirtilen nedenlerin öğrenilmesinden itibaren beş yıllık ve herhalükarda markanın tescil edildiğinin Gazetede yayımlandığı tarihten itibaren on yıllık zamanaşımı süresine tabidir. Bu davalar, bu Kanunun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasının (c), (ç), (d), (e), (f) ve (g) bentlerinde belirtilen hallerde herhangi bir süreye tabi değildir.

Hükümsüzlüğün etkisi

MADDE 51- (1) Bu Kanunun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasının (a), (b) ve (c) bentleri uyarınca markanın hükümsüzlüğüne karar verilmesi halinde bu karar, markanın koruma süresinin başladığı tarihten itibaren etkili olup marka hakkına bu Kanun ile sağlanan koruma hiç doğmamış sayılır.

(2) Bu Kanunun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasının (ç), (d), (e), (f) ve (g) bentleri uyarınca markanın hükümsüzlüğüne karar verilmesi halinde ise bu karar, hükümsüzlük talebinin yapıldığı tarihten itibaren etkilidir. Ancak bu nedenlerin, daha önceki bir tarihte doğmuş olduğunun bilinmesi halinde ve talep üzerine, hükümsüzlük kararının bu tarihten itibaren etkili olacağına da karar verilebilir.

(3) Marka sahibinin ağır ihmalden veya kasıtlı olarak hareket etmesinden zarar görenlerin tazminat talepleri saklı kalmak üzere, hükümsüzlüğün geriye dönük etkisi aşağıdaki durumları etkilemez;

a) Hükümsüzlük kararından önce, markaya tecavüz nedeniyle açılan bir davada verilen kesinleşmiş kararlar,

b) Hükümsüzlük kararından önce yapılmış ve uygulanmış sözleşmeler. Ancak sözleşme gereği ödenmiş bedeller koşullar elverdiğince hakkaniyet gereği kısmen ya da tamamen geri istenebilir.

(4) Bir markanın hükümsüzlüğüne ilişkin kesinleşmiş karar, herkese karşı hüküm doğurur. Hükümsüzlük kararının kesinleşmesinden sonra marka Sicilden terkin edilir ve durum Gazetede yayımlanır.

İKİNCİ BÖLÜM

Marka Hakkının Sona Ermesi

Marka hakkının sona ermesi

MADDE 52- (1) Marka hakkı;

- a) Koruma süresinin dolması ve markanın süresi içinde yenilenmemesi,
- b) Marka sahibinin marka hakkından vazgeçmesi, nedenlerinden birinin gerçekleşmesi ile sona erer.

(2) Koruma süresinin dolması ve markanın süresi içinde yenilenmemesi hali bu durumun gerçekleştiği andan itibaren hüküm ifade eder.

Marka hakkından vazgeçme ve marka hakkının sınırlandırılması

MADDE 53- (1) Marka sahibi, ücretinin ödenmesi ve Yönetmelikte belirtilen esaslara uyulması koşuluyla, marka hakkından vazgeçebileceği gibi, markanın üzerinde kullanılacağı malların ve/veya hizmetlerin bir kısmından da vazgeçmek suretiyle marka hakkını sınırlandırabilir.

(2) Marka sahibi, sicile kayıtlı hak sahiplerinin izni olmadıkça, marka hakkından vazgeçemez veya marka hakkını sınırlandıramaz.

(3) Vazgeçme veya sınırlandırma, Sicile kayıt tarihi itibarıyla hüküm doğurur ve Gazetede yayımlanır.

(4) Birinci fıkrada belirtilen taleplerin vekil aracılığıyla yapılabilmesi için, vekaletnamenin bu konudaki yetkileri açıkça belirtmesi ve vekaletnamedeki müvekkil imzasının, noter tarafından tasdik edilmesi zorunludur.

ALTINCI KISIM

Garanti Markaları ve Ortak Markalar

Garanti markası veya ortak marka teknik şartnamesi

MADDE 54- (1) Bir garanti markasının veya ortak markanın tescili için başvuru ile birlikte markanın kullanılma usul ve şeklini gösterir bir teknik şartnamenin verilmesi zorunludur.

(2) Garanti Markası Teknik Şartnamesi, markanın garanti ettiği mal veya hizmetlerin ortak özellikleri, markanın kullanılma usulleri, markanın kullanma hakkının verilmesinden sonra denetimlerin nasıl ve hangi sıklıkta yapılacağı ile teknik şartnameye aykırı kullanma halinde uygulanacak müeyyideler hakkında hükümler içerir.

(3) Garanti markasının, marka sahibinin veya marka sahibine iktisaden bağlı olan bir teşebbüsün mal veya hizmetlerinde kullanılması yasaktır.

(4) Ortak Marka Teknik Şartnamesinde, ortak markayı kullanmaya yetkili olan teşebbüsler de belirtilir. Ortak markanın tescili ve ortak marka hakkından vazgeçilmesi için ortak marka sahipleri birlikte hareket ederler.

(5) Ortak markanın yenilenmesi için ortaklardan birinin başvurması yeterlidir. Ortak markayı ayrı ayrı kullanmaya yetkili olan marka sahipleri tek başlarına dava açmaya da yetkilidirler.

Teknik şartnamenin değiştirilmesi

MADDE 55- (1) Teknik şartnamede yapılacak değişiklikler, Enstitü tarafından onaylanmadıkça uygulanamaz.

(2) Bu Kanunun 54 üncü maddesinin ikinci ve dördüncü fıkralarına veya kamu düzenine yahut genel ahlaka aykırı değişiklik talepleri, Enstitü tarafından reddedilir.

Kanuna aykırı teknik şartname

MADDE 56- (1) Teknik şartname, Bu Kanunun 54 üncü maddesinde belirtilen şartları içermediği takdirde, teknik şartnamede gerekli değişikliklerin yapılması, Enstitü tarafından marka sahibine bildirilir. Marka sahibi bildirim tarihinden itibaren altı ay içinde gerekli değişiklikleri yapmaz ve teknik şartnameyi düzeltmez ise, garanti markası veya ortak markanın tescil talebi reddedilir. Alınan ücret Enstitüye gelir kaydedilir.

Teknik şartnameye aykırı kullanma

MADDE 57- (1) Garanti markasının veya ortak markanın devamlılık arz eder biçimde teknik şartnameye aykırı olarak kullanılmasını engellemek için marka sahibi gerekli önlemleri almaz ve zarar gören kişiler, Cumhuriyet Savcıları veya ilgili resmi makamlardan birinin başvurusu üzerine mahkemece tanınacak süre içinde söz konusu aykırı kullanım düzeltilmez ise tanınan süre sonunda markanın mahkeme tarafından hükümsüzlüğüne karar verilir.

Devir ve lisans

MADDE 58- (1) Garanti markasının veya ortak markanın devri veya bir ortak markada lisans verilmesi, Sicile kayıt halinde geçerlidir.

YEDİNCİ KISIM

Marka Hakkına Tecavüz ve Tecavüz Halinde Davalar

BİRİNCİ BÖLÜM

Marka Hakkına Tecavüz

Marka hakkına tecavüz sayılan fiiller

MADDE 59- (1) Aşağıda sayılan fiiller marka hakkına tecavüz sayılır;

a) Marka sahibinin izni olmaksızın, markayı bu Kanunun 9 uncu maddesinde belirtilen biçimlerde kullanmak,

b) Marka sahibinin izni olmaksızın, markayı veya ayırt edilmeyecek derecede benzerini kullanmak suretiyle markayı taklit etmek,

c) Markayı veya ayırt edilmeyecek derecede benzerini kullanmak suretiyle markanın taklit edildiğini bildiği veya bilmesi gerektiği halde tecavüz yoluyla kullanılan markayı taşıyan ürünleri satmak, dağıtmak veya bir başka şekilde ticaret alanına çıkarmak veya bu amaçlar için gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutmak veya ticari amaçla elde bulundurmak,

ç) Marka sahibi tarafından lisans yoluyla verilmiş hakları izinsiz genişletmek veya bu hakları üçüncü kişilere devretmek.

İKİNCİ BÖLÜM

Hukuk Davaları

Marka sahibinin talepleri

MADDE 60- (1) Marka hakkı tecavüze uğrayan marka sahibi, mahkemeden, aşağıdaki taleplerde bulunabilir;

a) Marka hakkına tecavüzün önlenmesi, durdurulması ve/veya giderilmesi, tecavüzün durdurulmasına dair mahkeme kararına uyulmasını sağlamak amacıyla karara uymamanın karşılığı olarak tecavüz devam ettiği sürece tecavüz eden tarafından cezai mahiyette bir ödeme yapılmasına karar verilmesi,

b) Kusur varsa maddi ve manevi zararın tazmini,

c) Marka hakkına tecavüz dolayısı ile üretilmesi veya kullanılması cezayı gerektiren ürünler ile bunların üretiminde doğrudan doğruya kullanılan araç, cihaz, makine gibi vasıtalara el konulması,

ç) Uygun olduğu takdirde, (c) bendi uyarınca el konulan ürünler ile araç, cihaz ve makineler üzerinde kendisine mülkiyet hakkının tanınması,

d) Marka hakkına tecavüzün devamını önlemek üzere tedbirlerin alınması, bu çerçevede masrafların tecavüz edene ait olmaması için çok özel nedenler mevcut olmadığı takdirde masraflar tecavüz edene ait olmak üzere, özellikle (c) bendi uyarınca el konulan ürünler ile araç, cihaz ve makineler üzerindeki markaların silinmesi veya marka hakkına tecavüzün önlenmesi için, kaçınılmaz ise imhası,

e) Marka hakkına tecavüz eden kişi aleyhine verilen mahkeme kararının, masrafları tecavüz eden tarafından karşılanarak ilgililere tebliğ edilmesi ve kamuya ilan yoluyla duyurulması.

2) Birinci fıkranın (ç) bendi uyarınca el konulan ürünler ile araç, cihaz ve makineler üzerinde kendisine mülkiyet hakkının tanınması talebinin tazminat talebi ile birlikte yapılması halinde bunların değeri, tazminat miktarından düşülür. Bu değer, kabul edilen tazminatı aştığı zaman, marka sahibinin fazlayı karşı tarafa ödemesi gerekir.

Tazminat

MADDE 61- (1) Marka sahibinin izni olmaksızın, marka taklit edilerek üretilen ürünü üreten, satan, dağıtan veya başka bir şekilde ticaret alanına çıkaran veya bu amaçlar için gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutan veya ticari amaçla elde bulunduran kişi, kusurlu ise neden olduğu zararı tazmin etmekle yükümlü olur.

(2) Taklit markayı herhangi bir şekilde kullanan kişi, marka sahibinin markanın varlığından ve tecavüzden kendisini haberdar etmesi ve tecavüzü durdurmasını talep etmesi halinde veya kullanmanın kusurlu bir davranış teşkil etmesi halinde, neden olduğu zararı tazmin etmekle yükümlü olur.

Zararı kanıtlayan belgeler

MADDE 62- (1) Marka sahibi, markasının izni olmaksızın taklit edilerek kullanılması sonucunda uğradığı zarar miktarının belirlenmesi için markanın kullanılması ile ilgili belgelerin verilmesini, tazminat davasının açılabilmesi için gerekli şartların olduğu hallerde, tazminat ödemekle yükümlü olan kişiden talep edebilir.

Yoksun kalınan kazanç

MADDE 63- (1) Marka sahibinin uğradığı zarar, sadece fiili kaybın değerini değil, ayrıca marka hakkına tecavüz dolayısıyla yoksun kalınan kazancı da kapsar.

(2) Yoksun kalınan kazanç, zarar gören marka sahibinin seçimine bağlı olarak, aşağıdaki değerlendirme usullerinden biri ile hesaplanır;

a) Marka hakkına tecavüz edenin rekabeti olmasaydı, marka sahibinin markanın kullanması ile elde edebileceği muhtemel gelire göre,

b) Marka hakkına tecavüz edenin, markayı kullanmakla elde ettiği net kazancına göre,

c) Marka hakkına tecavüz edenin, markayı bir lisans anlaşması ile hukuka uygun şekilde kullanmış olması halinde ödemesi gereken lisans bedeline göre.

(3) Yoksun kalınan kazancın hesaplanmasında, özellikle markanın ekonomik önemi ve tecavüz sırasında markaya ilişkin lisansların sayısı, süresi ve çeşidi gibi etkenler göz önünde tutulur.

Yoksun kalınan kazancın artırımı

MADDE 64- (1) Marka üzerinde tasarruf yetkisi olan kişi, yoksun kalınan kazancın hesaplanmasında, bu Kanunun 63 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (a), (b) veya (c) bentlerinde belirtilen değerlendirme usullerinden birini seçmişse; mahkeme, ürünün satışında markanın ekonomik bakımdan önemli bir katkısının bulunduğu kanaatine vardığı takdirde, kazancın hesaplanmasında makul bir payın daha eklenmesine karar verir.

(2) Markanın, ilgili ürüne ekonomik bakımdan önemli bir katkısının olduğunun kabul edilebilmesi için, ilgili ürüne olan talebin oluşmasında markanın belirleyici etken olduğunun anlaşılmış olması gerekir.

Markanın itibarı

MADDE 65- (1) Marka hakkına tecavüz eden tarafından markanın kötü veya uygun olmayan bir şekilde kullanılması sonucunda, markanın itibarı zarara uğrarsa, marka sahibi, bu gerekçeyle, ayrıca tazminat isteyebilir.

Dava açılmayacak kişiler

MADDE 66- (1) Marka sahibi, marka hakkına tecavüz eden tarafından piyasaya sürülmüş ürünleri kişisel ihtiyacı ölçüsünde elinde bulunduran veya kullanan kişilere karşı, bu Kanunun bu bölümünde yer alan davaları açamaz.

Zamanaşımı

MADDE 67- Marka hakkına tecavüzden doğan özel hukuka ilişkin davalarda, zamanaşımı süresi için 22/4/1926 tarih ve 818 sayılı Borçlar Kanununun 60 ıncı maddesi hükmü uygulanır.

Lisans sahibinin dava açması ve şartları

MADDE 68- (1) Aksi sözleşmede kararlaştırılmamışsa, inhisari lisans sahibi, üçüncü bir kişi tarafından marka sahibinin marka hakkına tecavüz edilmesi halinde, marka sahibinin bu Kanun uyarınca açabileceği davaları, kendi adına açabilir. Aksi sözleşmede kararlaştırılmamışsa, inhisari olmayan lisans sahibinin dava açma hakları yoktur.

(2) Birinci fıkra hükümlerine göre marka hakkına tecavüz dolayısıyla dava açma hakkı olmayan bir lisans alan, noter vasıtasıyla yapacağı bir bildirimle, gereken davayı açmasını marka sahibinden isteyebilir. Marka sahibinin, bu talebi kabul etmemesi veya bildirim alıldığı tarihten itibaren üç ay içinde gerekli davayı açmaması halinde, lisans sahibi yaptığı bildirim de ekleyerek kendi adına dava açabilir ve açılan dava marka sahibine ihbar olunur.

(3) Lisans sahibi ciddi bir zarar tehlikesi karşısında ise, ikinci fıkrada belirtilen sürenin bitiminden önce, ihtiyati tedbire karar verilmesini mahkemeden talep edebilir. İhtiyati tedbir kararı alınmasından sonra dava açılması hakkında 18/6/1927 tarihli ve 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 109 uncu maddesi hükmü uygulanır.

(4) Üçüncü bir kişi tarafından marka hakkına tecavüz edilmesi durumunda, lisans sahipleri, tecavüz nedeniyle uğradıkları zararın giderilmesi amacıyla, marka sahibinin açacağı davaya katılmaya yetkilidir.

Marka hakkına tecavüzün mevcut olmadığı hakkında dava ve şartları

MADDE 69- (1) Menfaati olan herkes, marka tescil başvurusu veya marka sahibine karşı dava açarak, fiillerinin marka hakkına tecavüz teşkil etmediğine karar verilmesini talep edebilir.

(2) Birinci fıkrada belirtilen davanın açılmasından önce, kendisinin Türkiye'de giriştiği veya girişeceği sınai faaliyeti sonucu üretilen ürünlerde veya sağlanan hizmetlerde kullanacağı markanın, başkasına ait marka hakkına tecavüz teşkil edip etmediği hakkında, marka sahibinden görüşlerini bildirmesi noter aracılığı ile talep edilir.

(3) Marka sahibinin, bu talebin kendisine tebliğinden itibaren bir ay içinde cevap vermemesi veya verilen cevabın menfaat sahibi kişi tarafından kabul edilmemesi halinde, menfaat sahibi birinci fıkraya göre dava açabilir.

(4) Birinci fıkrada belirtilen dava, marka hakkına tecavüzden dolayı kendisine karşı dava açılmış bir kişi tarafından açılmaz.

(5) Dava, Sicile kayıtlı tüm hak sahiplerine tebliğ edilir.

(6) Bu maddede belirtilen dava, markanın hükümsüzlüğü davasıyla birlikte de açılabilir.

Delillerin tespiti ve muhafazası talebi

MADDE 70- (1) Marka hakkına tecavüzü ileri sürmeye yetkili olan kişi, bu haklara tecavüz sayılabilecek olaylara ilişkin delillerin tespitini ve muhafazasını mahkemeden talep edebilir.

(2) Mahkeme tarafından delillerin muhafazasına ilişkin karar kaldırıldığında veya bu karar talep sahibinin herhangi bir eylemi veya ihmali nedeniyle ortadan kalktığında ya da dava sonunda tecavüz tehdidi veya tecavüz olmadığına karar verildiğinde, delillerin muhafazası nedeniyle davalının uğradığı zararın tazmin edilebilmesi amacıyla talep sahibi tarafından teminat yatırılmasına karar verilebilir.

İhtiyati tedbir talebi

MADDE 71- (1) Marka hakkına tecavüzü ileri sürmeye yetkili kişiler, kendilerinden makul olarak temini beklenebilecek nitelikteki, marka hakkına tecavüz edecek şekilde markanın kullanılmakta olduğunu veya kullanılması için ciddi ve etkin çalışmalar yapıldığını gösteren delilleri sunmaları şartıyla, dava sonucunda verilecek hükmün etkinliğini temin etmek üzere, ihtiyati tedbire karar verilmesini talep edebilirler.

(2) İhtiyati tedbir talebi, dava açılmadan önce veya dava ile birlikte veya daha sonra yapılabilir. İhtiyati tedbir talebi, davadan ayrı olarak incelenir.

İhtiyati tedbirin niteliği

Madde 72- (1) İhtiyati tedbirler, verilecek hükmün etkinliğini tamamen sağlayacak nitelikte olmalı ve özellikle aşağıda belirtilen tedbirleri kapsamalıdır;

a) Marka hakkına tecavüz teşkil edecek şekilde markanın kullanılması için yapılan ciddi ve etkin çalışmaların durdurulması,

b) Marka hakkına tecavüz teşkil eden fiillerin durdurulması,

c) Marka hakkına tecavüz edilerek üretilen veya gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutulan ürünlere veya bunların imalinde kullanılan vasıtalara Türkiye sınırları içinde, gümrükler, serbest liman ve bölgeler de dahil olmak üzere buldukları her yerde el konulması ve bunların saklanması,

ç) Herhangi bir zararın doğması ihtimaline karşılık teminat verilmesi.

d) Marka hakkına tecavüz olduğuna karar verilmesi halinde hak sahibinin zararının tazminini güvence altına almak amacıyla, davalının taşınır ve taşınmaz mal varlığına el konulması, banka hesaplarının bloke edilmesi.

Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu hükümlerinin uygulanması

MADDE 73- Tespit talepleri ve ihtiyati tedbirler ile ilgili olarak bu Kanunda hüküm bulunmayan hususlarda Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu hükümleri uygulanır.

Gümrüklerde el koyma

MADDE 74- (1) Marka sahibinin marka hakkına tecavüz oluşturan ürünlerin ve bunların imalinde kullanılan vasıtaların gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutulması halinde bu ürünlere ve vasıtalara gümrüklerde, serbest liman ve bölgelerde el koyma ile ilgili hususlarda gümrük mevzuatı hükümleri uygulanır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cezai Hükümler

Marka hakkına ilişkin cezai hükümler

Madde 75- (1) Marka hakkına tecavüz ederek mal veya hizmet üreten, satan, satışa sunan, depolayan, gümrükçe onaylanmış bir işlem ya da kullanıma tabi tutan, bir yerden başka bir yere taşıyan veya her ne şekilde olursa olsun ticari amaçla elinde bulunduran kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis ve onbin günden yirmibeşbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır. Ancak, tecavüz edilen marka kullanılarak üretilmiş malı veya hizmeti satan, satışa sunan, depolayan, gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutan, bir yerden başka bir yere taşıyan veya her ne şekilde olursa olsun ticari amaçla elinde bulunduran kişi, bu malı veya hizmeti nereden temin ettiğini bildirerek üretenlerin ortaya çıkarılmasını sağlarsa, hakkında cezanın yarısına hükmolunur.

(2) Bir eşya veya ambalajı üzerine konulmuş marka koruması olduğunu belirten işareti, yetkisi olmadan kaldıran kişi, iki aydan bir yıla kadar hapis veya ikibin günden dörtbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır.

(3) Hak sahibi olmadığı veya üzerinde tasarruf yetkisi bulunmadığı halde, devretmek, lisans vermek veya rehnetmek suretiyle marka üzerinde tasarrufta bulunan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis ve onbin günden onbeşbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır.

(4) Tescilli bir marka sahibi olmadığı halde, tescilli bir marka sahibi olduğu anlamına gelecek yazı, işaret veya ifadeleri kullanan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis ve beşbin günden onbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır.

(5) Yukarıdaki fıkralarda sayılan suçların bir tüzel kişinin faaliyeti çerçevesinde işlenmesi halinde, bunlara özgü güvenlik tedbirlerine hükmolunur.

(6) Yukarıdaki fıkralarda sayılan suçların soruşturulması ve kovuşturulması şikayete bağlıdır. Şikayet, dava zaman aşımı süresi içinde olmak şartıyla fiil ve failden haberdar olma tarihinden itibaren altı ay içinde yapılır.

(7) Davacı, temin edilebilir olması halinde orijinal ürünü, aksi takdirde ayırt edilebilir nitelikte görüntü veya fotoğrafını şikayet anında ibraz eder. Cumhuriyet Savcısı, arama kararında bilirkişi görevlendirir ve bilirkişi, dosyaya sunulmak üzere, arama sırasında olayın niteliğine göre görüntü veya fotoğraf çekimi yapar.

(8) Yukarıdaki fıkralarda sayılan suçlarla ilgili 26/9/2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu ve 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunundaki uzlaşma yöntemleri, Savcılık tarafından gerekli işlemler yapılmış olmak koşuluyla mahkemece, iddianamenin kabulünden sonra uygulanmaz.

(9) Birinci, ikinci ve üçüncü fıkralarda belirtilen suçlarla ilgili olarak marka hakkı sahibi ile 68 inci maddede belirtilen koşulları sağlayan lisans sahipleri, dördüncü fıkrada belirtilen suçlarla ilgili olarak ise Enstitü, 18/5/2004 tarih ve 5174 sayılı Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği ile Odalar ve Borsalar Kanununa veya 7/6/2005 tarih ve 5362 sayılı Esnaf ve

Sanatkarlar Kanununa tabi kuruluşlar ve tüketici dernekleri şikayet hakkına sahiptir. Şikayetten her aşamada vazgeçilebilir. Hükmün kesinleşmesinden sonra şikayetten vazgeçildiğinde hüküm bütün cezai sonuçları ile ortadan kalkar. Şikayetten vazgeçme nedeniyle davanın düşmesi veya cezanın ortadan kaldırılması halinde, müdahil ve sanık veya hükümlü, yargılama giderlerinden müteselsilen sorumlu olur.

(10) Suçun işlendiğinin sabit olması halinde, mahkeme el konulan malların müsaderesi yerine, mülkiyetinin marka hakkına tecavüz edilen kişiye devrine karar verebilir. Ancak bunun için marka hakkına tecavüz edilen kişinin talepte bulunması gerekir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mahkemeler

Görevli ve yetkili mahkemeler

MADDE 76- (1) Bu Kanunda belirtilen davalarda görevli mahkeme; hukuk davalarında fikri ve sınai haklar hukuk mahkemeleri, ceza davalarında ise soruşturma evresinde koruma tedbirleri konusunda sulh ceza mahkemeleri, kovuşturma evresinde de fikri ve sınai haklar ceza mahkemeleridir. Fikri ve sınai haklar hukuk ve ceza mahkemeleri tek hakimli olarak görev yaparlar.

(2) Fikri ve sınai haklar hukuk ve ceza mahkemelerinin bulunmadığı yerlerde asliye hukuk ve asliye ceza mahkemelerinden hangilerinin ihtisas mahkemesi olarak görevlendirileceğini ve bu mahkemelerin yargı çevresini, Adalet Bakanlığının teklifi üzerine Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu belirler.

(3) Sulh ceza mahkemelerince verilen kararlara karşı itiraz, fikri ve sınai haklar ceza mahkemesi bulunan yerlerde bu mahkemelere, bulunmayan yerlerde ise Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulunca ikinci fıkra gereğince görevlendirilen asliye ceza mahkemesine yapılır.

(4) Enstitünün bu Kanun hükümlerine göre aldığı bütün kararlara karşı açılacak davalarda ve Enstitünün kararlarından zarar gören üçüncü kişilerin Enstitü aleyhine açacakları davalarda görevli ve yetkili mahkeme, Ankara Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesidir.

(5) Marka sahibi tarafından üçüncü kişiler aleyhine açılacak hukuk davalarında yetkili mahkeme, davacının ikametgahının olduğu veya tecavüz fiilinin gerçekleştiği veya tecavüz fiilinin etkilerinin görüldüğü yerdeki mahkemedir.

(6) Davacının Türkiye'de ikamet etmemesi halinde yetkili mahkeme, Marka Vekilleri Siciline kayıtlı vekilinin işyerinin bulunduğu yerdeki mahkeme, eğer vekillik kaydı silinmiş ise Ankara Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesidir.

(7) Üçüncü kişiler tarafından marka başvurusu veya marka sahibi aleyhine açılacak davalarda yetkili mahkeme, davalının ikametgahının bulunduğu yerdeki mahkemedir. Marka başvurusu veya marka sahibinin Türkiye'de ikamet etmemesi halinde altıncı fıkra hükmü uygulanır.

(8) Birden fazla mahkemenin yetkili olduğu durumda, yetkili mahkeme, ilk davanın açıldığı mahkemedir.

Hükmün ilanı

MADDE 77- (1) Dava sonucunda haklı çıkan taraf, haklı bir sebebin veya menfaatinin bulunması halinde, masrafları karşı tarafa ait olmak üzere, kesinleşmiş kararın günlük gazete veya benzeri vasıtalarla tamamen veya özet olarak ilan edilmesini talep edebilir.

(2) İlanın şekli ve kapsamı kararda tespit edilir. İlan talebi, kararın kesinleşmesinden sonra üç ay içinde yapılabilir. Bu süreden sonra yapılan talep yapılmamış sayılır.

SEKİZİNCİ KISIM

Madrid Protokolü Çerçevesinde Yapılan Marka Başvuruları

Uygulanacak hükümler

MADDE 78- (1) Bu Kısımda yer alan hükümler, Madrid Protokolü çerçevesinde Enstitü vasıtasıyla Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı'na yapılacak uluslararası tescil başvuruları ile bir uluslararası tescil başvurusunda Türkiye'nin belirlenen akit taraf olması sebebiyle Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı tarafından Enstitü'ye gönderilen uluslararası marka tescil başvurularına uygulanır.

Madrid Protokolü ve bu Kısımda düzenlenenler dışındaki hususlarda, Kanunun bu Kısım dışındaki hükümleri, birinci fıkrada belirtilen iki halde de uygulama alanı bulur.

Enstitüye başvuru

MADDE 79- (1) Enstitüde tescilli veya başvuru halinde bulunan bir markaya dayanılarak, Madrid Protokolü hükümleri çerçevesinde bir uluslararası tescil başvurusunun veya uluslararası tescillerle ilgili herhangi bir talebin Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı'na iletilmesinin istenmesi durumunda Enstitü, Madrid Protokolü hükümleri çerçevesinde gerekli işlemleri yapar. Söz konusu taleplerin değerlendirmeye alınabilmesi için Yönetmelikte belirtilen belgelerin ve söz konusu işleme dair Enstitüce alınan ücretin ve Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı'na ödenmesi gereken ücrete ait bilgilerin verilmesi zorunludur:

(2) Yönetmelikte belirtilen belgelerden herhangi birinin eksik olması üzerine Enstitü, söz konusu eksikliğin giderilmesi için başvuru sahibine veya varsa vekile bildirimde bulunur ve eksikliğin iki ay içinde giderilmesini talep eder. Belirtilen süre içinde eksiklik giderilmez ise, talep usulden reddedilir ve alınan ücret iade edilmeyip Enstitüye gelir kaydedilir.

(3) Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı tarafından bildirilen ve Enstitü kanalıyla yerine getirilmesi gereken uygunsuzluk bildirimlerine ilişkin hususlar, Yönetmelikle düzenlenir.

Uluslararası tescilin etkisi

MADDE 80- (1) Türkiye'nin belirlenen akit taraf olduğu bir uluslararası tescil, başvuru tarihinden itibaren Enstitüye doğrudan yapılan başvuruyla aynı hüküm ve sonuçları doğurur.

(2) Türkiye'nin belirlenen akit taraf olduğu ve Enstitü'nün Madrid Protokolünün 5 inci maddesine istinaden red veya kısmi red bildiriminde bulunduğu hallerde, karara itiraz için belirtilen iki aylık itiraz süresi, Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı'nın red veya kısmi red bildirimini uluslararası başvuru sahibine gönderdiği tarihten itibaren on gün sonra işlemeye başlar.

DOKUZUNCU KISIM

Çeşitli Hükümler

İşlem yetkisi olan kişiler

Madde 81- (1) Aşağıdaki kişiler bu Kanun ile ilgili konularda Enstitü nezdinde işlem yapabilirler;

- a) Gerçek kişiler,
- b) Temsil hak ve yetkisine sahip bulunan gerçek kişiler tarafından temsil olunan tüzel kişiler,
- c) Marka vekilleri.

(2) İkametgâhı yurt dışında bulunan kişiler, marka vekili vasıtasıyla temsil edilir ve marka tescil talebinin imzalanması dahil tüm işlemleri marka vekili vasıtasıyla yapılıır.

(3) Marka vekili tayin edilmesi halinde, marka vekiline yapılan tebligat asile yapılmış sayılır.

(4) Enstitü nezdinde vekillik yapma yetkisi olmayan kişilerin bu Kanun ile ilgili konularda işlem yapması halinde, başvuru veya marka sahibinin Türkiye’de ikametgâhı varsa bildirimler doğrudan başvuru veya marka sahibine yapılır. Başvuru veya marka sahibinin Türkiye’de ikametgâhı yoksa, itiraza ilişkin hükümler saklı kalmak koşuluyla, başvuru veya marka sahibine yeni bir vekil ataması için iki aylık süre verilir. Bu süre içinde vekil atanmaz ise söz konusu işleme ilişkin talep geri çekilmiş sayılır, başvuru veya marka sahibine yeni bir bildirim yapılmaz ve alınan ücret Enstitüye gelir kaydedilir.

(5) Vekilin azli veya vekillikten çekilmesi, ancak bu hususların Enstitüye bildirilmesi halinde, Enstitü nezdinde hüküm ifade eder ve bu durumda dördüncü fıkra hükmü uygulanır.

Vekaletname

MADDE 82- (1) Enstitü nezdindeki işlemlerin vekil vasıtasıyla yürütülecek olması halinde Enstitüye temsil yetkisini içeren usulüne uygun düzenlenmiş bir vekaletname verilmesi şarttır.

(2) Vekaletname, içinde tanımlanan bir veya birden fazla başvuru ve/veya tescili veya vekaletnameyi verenin belirlediği istisnalar saklı kalmak üzere müvekkilin mevcut ve gelecek tüm başvuru ve/veya tescillerini kapsayacak şekilde verilebilir.

(3) Vekaletname, marka başvurusu ve/veya tescili ile ilgili olarak Enstitü nezdinde yapılacak tüm işlemleri kapsayacak şekilde verilebileceği gibi vekaletnamede, vekilin yetkisi belirli işlemlerle de sınırlandırılabilir.

(4) Enstitü nezdinde başvuru veya tescilden doğan haktan vazgeçilmesi işlemleri ile kısmen veya tamamen bu sonuçları doğuracak işlemlerin vekil tarafından yapılabilmesi için, vekaletnamenin bu konudaki yetkiyi açıkça belirtmesi ve vekaletnamedeki müvekkil imzasının, noter tarafından tasdik edilmesi zorunludur. Enstitü nezdinde yapılan işlemler ile ilgili olarak vekil tarafından yapılan herhangi bir bildirimde, vekilin yaptığı işlemin dayanağı olan vekaletnameye atıfta bulunulması istenebilir.

(5) Vekaletname ile ilgili olarak Enstitü makul nedenlerle şüpheye düşerse, her türlü delilin ibrazını isteyebilir.

(6) Vekalet bakımından bu Kanunda hüküm bulunmayan hallerde, Borçlar Kanununun ilgili hükümleri uygulanır.

Enstitü tarafından yapılacak bildirimler

MADDE 83- (1) Bu Kanun uyarınca Enstitü tarafından yapılacak bildirimler muhataba iadeli taahhütlü mektupla yapılır.

(2) Enstitü tarafından yapılan bildirimlerin herhangi bir nedenle tebliğ edilememesi durumunda, Enstitü tarafından yapılan bildirim, Yönetmelikte belirlenen usule uygun olarak, elektronik ortamda ilan edilir. Söz konusu ilanı takip eden onuncu günün sonunda bildirim gerçekleştirildiği kabul edilir ve bu Kanunda belirtilen süreler bildirim gerçekleştirildiği kabul edilen bu tarihten itibaren işlemeye başlar.

Ücretler ve ödememenin sonuçları

MADDE 84- (1) Marka başvurusu ve tescil edilmiş bir marka ile ilgili ücretler, başvuru veya marka sahibi veya varsa Marka Vekilleri Siciline kayıtlı vekili tarafından ödenir.

(2) Marka başvurusu veya tescil edilmiş bir marka ile ilgili ödenmesi gereken ücretin, bu Kanunda belirtilen esaslar ve süreler çerçevesinde ödenmemesi veya ödendiğini gösterir belgenin bu süre içinde Enstitüye teslim edilmemesi halinde, marka başvurusu ve ilgili diğer talepler geri çekilmiş kabul edilir.

Sürelerin kaçırılması durumunda verilecek ek süre

Madde 85- (1) Üçüncü fıkrada belirtilen istisnalar saklı kalmak üzere, Enstitü tarafından bir işlemin yerine getirilmesi için başvuru veya talep sahibine belirli bir süre verildiği ve ilgili tarafın söz konusu süre içerisinde yükümlülüğünü yerine getirmediği durumlarda; sürenin bittiği tarihten itibaren iki aylık süre içinde, başvuru veya talep sahibi işlemin tamamlanması için bir aylık ek süre talebinde bulunabilir.

(2) Ek süre talebinin kabul edilebilmesi için, ek süre talep dilekçesinin, ek süre talebi ücretinin ödendiğini gösterir belgenin ve Yönetmelikte belirtilen diğer belgelerin birinci fıkrada belirtilen iki aylık süre içinde Enstitüye teslim edilmesi şarttır. Bir aylık ek süre, ilave sürenin bittiği tarihten itibaren işlemeye başlar.

(3) Aşağıda belirtilen hallerde ek süre verilmez;

a) Bu Kanunun 28 inci, 30 uncu ve 32 nci maddelerindeki üçüncü kişilerin görüşlerinin sunulması, yayıma veya karara itiraz sürelerinin dolması,

b) Yayıma veya karara itirazların ya da üçüncü kişilerin görüşlerinin incelenmesi veya Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu incelemesi sırasında verilen herhangi bir sürenin dolması,

b) Yenileme talebinin yapılabileceği altı aylık ilave sürenin dolması,

a) Rüçhan hakkı belgesinin verilebileceği üç aylık sürenin dolması,

b) Ek sürenin talep edilebileceği iki aylık sürenin dolması,

ç) Aynı başvuru veya tescilde, aynı işleme ilişkin alınan ek sürenin dolması,

d) Sonuçları veya işlemlerin seyri bakımından, Enstitü dışındaki birden fazla tarafı ilgilendiren işlemler,

e) Tescil edilmemiş bir başvuruya yeni bir başvuru tarihi verilmesi sonucunu doğuracak işlemler.

(4) Ek süre talebinin ikinci ve üçüncü fıkrada yer alan hususlara uygun olmaması halinde talep yapılmamış sayılır. Alınan ek süre talep ücreti Enstitüye gelir kaydedilir.

Tanınmış marka tespit talebi

Madde 86- (1) Talep edilmesi, Yönetmelikte belirtilen belgelerin teslim edilmesi ve ücretinin ödenmesi koşullarıyla Enstitü, tescilli bir markanın, sektörel veya sektörel ayrımı gözetmeksizin tüm sektörlerde Tanınmış Marka olup olmadığını, ilan edilen kriterler çerçevesinde tespit eder. Enstitü her yıl yapacağı yayımla o yıl içinde tanınmış marka olarak tespit ettiği markaları kamuya ilan eder.

(2) Enstitünün, tanınmışlığın tespitine ilişkin olarak aldığı karara karşı talep sahibi veya tanınmış marka olarak tespit edilen markanın ilanına karşı üçüncü kişiler karara ve yayıma itiraz prosedürleri çerçevesinde itiraz edebilirler.

(3) Tanınmış marka olarak tespit edilen bir markanın tanınmışlık süresi, tespit talebinin Enstitü kayıtlarına girdiği tarihinden itibaren beş yıldır. Beş yılın sonunda, tanınmışlığın tespitine ilişkin olarak alınan kararın devam etmesi isteniyorsa birinci fıkrada belirtilen esaslarla yeniden başvuruda bulunulması gereklidir.

ONUNCU KISIM

Son Hükümler

Yürürlükten kaldırılan mevzuat

MADDE 87- (1) 24/6/1995 tarih ve 556 sayılı Markaların Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname ile değişiklikleri yürürlükten kaldırılmıştır.

(2) Diğer kanunlarda 556 sayılı Markaların Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararnameye yapılan atıflar bu Kanuna yapılmış sayılır.

Yönetmelik

MADDE 88- (1) Bu Kanunda belirtilen Yönetmelik, bu Kanunun yayımı tarihinden itibaren altı ay içinde Enstitü tarafından hazırlanarak yürürlüğe konulur.

Bu Kanun veya önceki kanun hükmünde kararname hükümlerinin uygulanması

Geçici MADDE 1- (1) Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten önce yapılmış marka tescil başvurularına, bu Kanun uygulanır. Şu kadar ki, 556 sayılı Markaların Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin elverişli hükümler içermesi halinde hak sahibinin bunların uygulanmasını talep etme hakkı vardır.

Mevcut yönetmeliğin uygulanması

Geçici MADDE 2- (1) Bu Kanunda belirtilen Yönetmelik yürürlüğe girinceye kadar mevcut Yönetmeliğin bu Kanuna aykırı olmayan hükümlerinin uygulanmasına devam olunur.

Yürürlük

MADDE 89- (1) Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Yürütme

MADDE 90- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

GENEL GEREKÇE

Bir teşebbüsün imalâtını veya ticaretini yaptığı malları veya sunduğu hizmetleri, başka teşebbüslerin mal veya hizmetlerinden ayırt etmeye yarayan işaret olarak tanımlayabileceğimiz markanın temel fonksiyonu, sahibinin ürettiği mal veya hizmetleri benzerlerinden ayırt etmesidir. Serbest piyasa ekonomisinde, bir işletmenin ürün ya da hizmetleri, ancak benzerlerinden farklılaşabildiği ölçüde tüketicilerce tercih edilir. Bir işletme ne kadar kaliteli ve makul fiyatla üretim yaparsa yapsın, bu ürünlerini bir marka altında sunmadığı sürece, ürünleri benzer ürünlerden ayırt edilemeyecektir.

Modern ekonominin temel direklerinden olan marka, aynı zamanda fikri ve sınai hakların da ana unsurlarındandır. Marka hakkının da içinde yer aldığı fikri ve sınai haklar alanındaki düzenleme ve uygulamalar, ülkeler arasındaki ekonomik ilişkileri etkileyen önemli faktörlerdendir. Ülkemiz açısından, özellikle sanayileşmiş ülkelerle ve Avrupa Birliği ile olan ekonomik ve ticari ilişkilerin uyumlu bir şekilde yürütülmesinde fikri ve sınai haklar alanındaki ulusal mevzuat ve uygulamalar önemlidir.

Ülkemizde markalar ile ilgili ilk düzenleme 1871 tarihli Alamet-i Farika Nizamnamesi ile yapılmıştır. Bu nizamname 1888 tarihli Fabrikalar Mamulâtı İle Eşyayı Ticariyeye Mahsus Alamenti Farikalara Dair Nizamname ile yürürlükten kaldırılmıştır. Her iki nizamnamenin de kaynağı markalarla ilgili olarak Fransa'da 1857 yılında kabul edilen kanundur. Bilahare 3/3/1965 tarihli ve 551 sayılı Markalar Kanunu 12/3/1965 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

1980'li yıllarda, sınai mülkiyet haklarının çağdaş düzenlemelere göre yeniden düzenlenmesi için çalışmalara başlanmıştır. Bu çalışmalara Avrupa Topluluğu-Türkiye Ortaklık Konseyi'nin 6/3/1995 tarihli ve 1/95 sayılı kararından sonra hız verilmiştir. Anılan kararda taraflar, fikri, sınai ve ticari mülkiyet haklarının yeterli ve etkin korunması ve güçlendirilmesinin sağlanmasına verdikleri önemi ifade etmişlerdir. Kararın 29.2 nci maddesi ve 8 sayılı Ekinde, Türkiye, Avrupa Topluluğu'nda yürürlükte bulunan koruma düzeyine eşit koruma düzeyini teminat altına alarak fikri, sınai ve ticari mülkiyet haklarını etkin bir şekilde korumayı taahhüt etmiş, bu haklarla ilgili uluslar arası bazı anlaşmalara katılmayı üstlenmiş ve ticaret ve hizmet markaları bakımından 89/104 sayılı Konsey Yönergesini esas alacağını kabul etmiştir. Daha sonra, 8/6/1995 tarihli ve 4113 sayılı Kanunla Bakanlar Kurulu'na Kanun Hükmünde Kararname çıkarma yetkisi verilmiştir. 4113 sayılı Kanunun verdiği yetkiye dayanılarak 24/6/1965 tarihinde 556 sayılı Markaların Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname çıkarılmış olup 27/6/1995 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Yaklaşık 135 yıllık bir geçmişe sahip olan Marka Hukukumuz, 556 sayılı KHK ile modern bir yapıya kavuşmuştur.

556 sayılı KHK hazırlanırken, Avrupa Birliği ülkelerinin marka kanunlarının temelini oluşturan 89/104 sayılı Topluluk Marka Yönergesi ve 40/94 sayılı Topluluk Marka Tüzüğü ve uluslararası anlaşmalar esas alınmış ve böylelikle Avrupa Birliği ve diğer gelişmiş ülkelerle tam uyumlu bir mevzuat hazırlanmasına çalışılmıştır. Yapılan çalışmalar başarıya ulaşmış ve Türkiye'nin fikri ve sınai mülkiyet alanındaki mevzuatı 27 Kasım-01 Aralık 2000 tarihleri arasında gerçekleştirilen TRIPs Konseyi'nde, TRIPs Anlaşmasına uyumlu bulunmuştur.

Markaların Korunması Hakkında 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararname her ne kadar modern ülke mevzuatlarıyla uyumlu olsa da, marka konusundaki mevzuatın kanunla düzenlenmesi gerektiği düşünülerek, Türk Patent Enstitüsü'nde 556 Sayılı KHK'nın revizyonu için tasarı oluşturma çalışmaları fasilasız devam etmiştir. Bu çalışmalar devam

ederken Anayasa Mahkemesinin, 14/5/2004 tarih ve 25462 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan ve 556 sayılı KHK’nin 61 inci maddesinin (d) bendinin iptaline ilişkin kararı, 556 sayılı KHK’nin kanunlaştırılması çalışmalarına hız vermiştir. Zira, Anayasa Mahkemesinin iptal kararının gerekçesi, Kanun Hükmünde Kararname ile suç veya ceza yaratılmayacağı, suç ve cezanın kanunla düzenlenmesinin Anayasa hükmü gereği olmasıdır. Bunlara ilaveten, kararda 61 inci maddenin (d) bendinin iptali hükmünün, kararın yayımından 1 yıl sonra (14/5/2005) yürürlüğe gireceği belirtilmiştir.

Markalar Kanunu Tasarısı hazırlanırken, 556 sayılı KHK’nin modern mevzuatlarla uyumu dikkate alınmış ve KHK’nin özünün zedelenmemesine özellikle dikkat edilmiştir. Bunun yanı sıra, tasarının bir yandan Türkiye’nin gerçeklerine ve ihtiyaçlarına uygun ve daha iyi işleyebilecek bir sistemin oluşturulmasına hizmet etmesi, öte yandan taraf olduğumuz uluslararası anlaşmalara uyumu amaçlanmıştır. Özellikle, 1/1/2005 tarihinde ülkemizde uygulanmaya başlanan Marka Kanunu Antlaşması’na katılımımız ile 556 sayılı KHK’nin bazı hükümlerinin değiştirilmesi ihtiyacı doğmuştur.

Marka Kanunu Antlaşmasının temel amacı ofis işlemlerinde akışın hızlandırılması, gereksiz belge işlemlerinin kaldırılması, belgeye dayalı çalışmaların en aza indirilmesi ve başvuru masraflarının azaltılmasıdır. Marka Kanunu Andlaşması ve onun eki olan Marka Kanunu Andlaşması İle İlgili Yönetmelik’te marka başvurusu ve tescil işlemleri için üye ülkelerin marka ofislerince yürütülen prosedürlerin uyumlaştırılması ve basitleştirilmesi öngörülmektedir. Tasarı hazırlanırken Marka Kanunu Andlaşması’na uyum göz önüne alınmıştır. Ayrıca, sınai mülkiyet hakları konusunda dünya konjonktüründeki gelişmelere paralel olarak AB mevzuatı ve Dünya Ticaret Örgütü Ticaretle Bağlantılı Fikri Mülkiyet Hakları Anlaşması (TRIP’s) tekrar gözden geçirilmiştir. Zaman içindeki değişimlere uyum sağlamak ve uygulamada görülen aksaklıkları gidermek amacıyla çeşitli ülkelerin ulusal mevzuatlarından da yararlanılarak tasarıya bu günkü biçimi verilmiştir.

Tasarıda yapılan en önemli düzenlemelerden biri, Marka Kanunu Andlaşmasına uyum çalışmaları çerçevesinde hazırlanan marka tescil başvurusunun bölünmesi prosedürü olmuştur. Böylelikle birden çok mal ve/veya hizmet grubunda tescili talep edilen bir marka tescil başvurusunun, itiraza konu olan bölümleri hariç tescil işlemlerinin devamına imkan sağlanmıştır.

Tasarıdaki bir diğer önemli düzenleme, Marka Kanunu Andlaşmasına uyum çalışmaları çerçevesinde başvuru veya tescil işlemleri sırasında talep edilecek belgelerin asgariye indirilmesidir. Böylelikle hem Türk Patent Enstitüsünün iş yükü azalacak hem de tescil işlemlerinde sürat arttırılarak marka sahibi olmak için gereken zaman azaltılacaktır. Ancak bu düzenleme yapılırken söz konusu andlaşmaya uygun olarak Türk Patent Enstitüsünün makul nedenlerle şüpheye düşmesi halinde her türlü belgeyi isteyebileceği hükmü konularak, üçüncü kişilerin hak kaybına uğramasının önüne geçilmesi amaçlanmıştır.

Tasarıda yer alan ve başvuru sahibi lehine öngörülen bir diğer önemli yenilik ise, ek süre prosedürüdür. Bu prosedür ile, istisnai durumlar haricinde Enstitü tarafından bir işlemin yerine getirilmesi için başvuru veya talep sahibine belirli bir süre verildiği ve ilgili tarafın söz konusu süre içerisinde yükümlülüğünü yerine getirmediği durumlarda; sürenin bittiği tarihten itibaren iki aylık süre içinde, başvuru veya talep sahibine işlemi tamamlayabilmesi için bir aylık ek süre talebinde bulunabilme hakkı tanınmıştır. Benzer prosedür, Marka Kanunu Andlaşmasının revizyonuna ilişkin olarak 31/3/2006 da Türkiye’nin de aralarında bulunduğu ülkelerce imzalanan Singapur Anlaşmasında da bulunmaktadır. Andlaşma henüz yürürlüğe

girmemiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisince onaylanmamıştır. Ancak, başvuru veya talep sahibi lehine olan bu düzenlemeye, ülkemizdeki marka bilincini yerleştirme çalışmalarına katkı sağlayacağı, hak kayıplarının önüne geçeceği, kişileri aynı işlem için tekrar başvuru yapma ve Enstitüyü aynı işlemi tekrar inceleme mükellefiyetlerinden kurtaracağı düşünüldüğü için tasarıda yer almıştır. Usul ekonomisine de uygun olan bu düzenlemenin, özellikle Enstitüce tesciline karar verilmiş, marka tescil başvurularında istenen noksan evrakların süresinde tamamlanamadığı durumlarda kullanılacağı düşünülmektedir.

Yine tasarıda, Topluluk Marka Tüzüğü'ne uygun biçimde, markanın hükümsüzlüğü davasında verilecek hükümsüzlük kararının etki tarihi, hükümsüzlük nedenlerine göre ayrı ayrı düzenlenmiş, ayrıca bu konuda zamanaşımı hükmüne de yer verilmiştir.

MADDE GEREKÇELERİ

Madde 1- Madde, bu Kanun tasarısının amaç ve kapsamını belirlemektedir.

Madde 2- Madde, Kanun tasarısında geçen ve açıklanmasına ihtiyaç duyulan ibarelerin tanımlanması amacıyla düzenlenmiştir.

Madde 3- Madde, bu Kanun tasarısı kapsamındaki hükümlerden yararlanacak kişilerin açıkça belirlenmesi amacıyla düzenlenmiştir.

Madde 4- Madde, Anayasanın uluslararası anlaşmaların geçerliliği hakkındaki hükmüne uygun olarak, yürürlükteki uluslararası anlaşmaların bu Kanun hükümlerinden daha elverişli olması halinde, elverişli olan hükümlerin uygulanmasının talep edilebilmesine imkan vermek amacıyla düzenlenmiştir.

Madde 5- Maddenin birinci fıkrasında, marka olarak tescil edilebilecek işaretler belirtilmiştir. Düzenleme, Dünya Ticaret Örgütü Ticaretle Bağlantılı Fikri Mülkiyet Hakları Anlaşması'nın (TRIPS) 15 inci, 89/104 sayılı Topluluk Marka Yönergesi'nin 2 nci ve 40/94 sayılı Topluluk Marka Tüzüğü'nün 4 üncü maddesi ile uyumlu bulunmaktadır.

Maddenin ikinci fıkrası ile endüstriyel tasarım ve marka arasındaki farkın açıkça belirtilmesi ve uygulamada ortaya çıkan tereddütlerin giderilmesi amaçlanmıştır.

Madde 6- Türk Hukukunda marka koruması tescil yoluyla elde edilir. Bununla beraber, tescilsiz marka sahiplerinin hukuki durumunu düzenleyen istisnai hükümler de tasarıda yer almaktadır. Bu istisnalar kapsamında olan bir kişi, marka tescil başvurusuna itiraz ederek tescili önleme ya da tescil edilmiş ise markanın hükümsüzlüğünü isteme hakkına sahip bulunmaktadır.

Madde 7- Markalar, bir teşebbüsün imalâtını ve/veya ticaretini yaptığı malları ve/veya sunduğu hizmetleri, başka teşebbüslerin mal ve/veya hizmetlerinden ayırt etmeye yarayan işaretlerdir. Markalarda kullanılacak işaretlerin seçiminde serbesti olmasına rağmen bazı kısıtlamalar getirilmiştir. Bu maddede, daha çok kamu düzeni ile ilgili olan ve Enstitü tarafından resen incelenen marka başvurusu red nedenleri yer almaktadır.

Maddenin birinci fıkrasının (a) bendi 5 inci madde kapsamına girmeyen işaretlerin marka olarak tescil edilemeyeceğini düzenlemektedir. 5 inci maddede, markanın içereceği işaretlere yer verilmiş olup bir markanın, ayırt ediciliğe sahip olması markanın en önemli niteliği olarak belirlenmiştir. İşaret, teşebbüsün mal veya hizmetlerini diğerlerinden ayırt etme özelliğine sahip olmalıdır. Eğer, işaret bu niteliğe sahip değilse, marka olarak tescil edilmesi mümkün bulunmamaktadır. Bir işaret iki durumda ayırt ediciliği sağlamaz. Bunlar, mal veya hizmete bağlı olarak ayırt edici olmama hali ve hiçbir mal veya hizmet için ayırt edici olmama halidir. Örneğin saat kelimesi, saat malı için mala bağlı olarak ayırt edici değilken, iplik malı için marka olabilecektir. Oysa (.) (tek nokta şekli) üzerinde kullanılacağı mal veya hizmetten bağımsız olarak tüm mal ve hizmetler için ayırt edici olmayacaktır. Yapılan düzenleme bu iki durumu da kapsamakta ve markanın temel fonksiyonu olan ayırt ediciliği sağlamayı garanti altına almaktadır.

Maddenin birinci fıkrasının (b) bendinde tescil edilmiş veya daha önce tescil için başvurusu yapılmış bir markanın aynı yada ayırt edilemeyecek derecede benzerinin, aynı veya aynı türdeki mal veya hizmetler için reddi öngörülmüştür. Daha önceki marka sahiplerinin haklarının korunmasını ve kamunun yanıltılmasını önlemeyi amaçlayan bu hüküm 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameden aynen alınmıştır.

Maddenin birinci fıkrasının (c) ve (d) bentlerinde yer alan ve tasvir edici işaretler olarak nitelendirilen bu tür işaretler, herkesin kullanımına açık tutulması gereken, ayırt ediciliğe sahip bulunmayan ve hiç kimsenin tekeline verilemeyecek işaretlerdir. Söz konusu işaretleri, münhasıran veya esas unsur olarak içeren markaların red nedeni olarak yer alması, rekabetin bozulmasının ve diğer üreticiler ile tüketicilerin bundan zarar görmesinin önlenmesine yönelik olarak tercih edilmiştir. Tüm modern marka sistemlerinde ve Topluluk Marka Tüzüğü'nün 7 nci maddesinde de aynı hüküm yer almaktadır.

Maddenin birinci fıkrasının (ç) bendi ile menşe adlar ve mahreç işaretleri ile markalar arasındaki ilişki düzenlenmiştir. Anılan bent hükmüne göre menşe adı veya mahreç işaretini içeren veya bunlardan oluşan marka tescil başvuruları, üç koşulun varlığı halinde reddedilir. Bu koşulların ilki, 555 sayılı Coğrafi İşaretlerin Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname hükümlerine göre, tescil edilmiş veya marka tescil başvurusundan daha önceki bir tarihte coğrafi işaret tescil başvurusu yapılmış menşe ad veya mahreç işaretlerini kapsayan veya bunlardan oluşan bir marka tescil başvurusu olmalı, ikincisi marka tescil başvurusu, menşe adı veya mahreç işaretin tescilinden doğan haklar kapsamında kullanılmalı ve üçüncüsü de marka tescil başvurusunun, menşe ad veya mahreç işareti ile aynı veya aynı türdeki mallar için tescili talep edilmelidir. Benzer düzenleme, Topluluk Marka Tüzüğü'nün 7 nc maddesinde ve 555 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 18 inci maddesinde yer almaktadır. Ancak markaların red sebeplerinin başka bir KHK'da bulunmasının sistematik açısından sakıncalar doğurabileceği göz önüne alınarak, mezkur düzenleme hazırlanmıştır.

Maddenin birinci fıkrasının (e) bendi, Topluluk Marka Tüzüğü'nün 7 nci ve Alman Marka Kanununun 8 inci maddesinde aynen yer almaktadır. Böylelikle malın özgün doğal yapısından ortaya çıkan veya teknik bir sonucu elde etmek için zorunlu olan veya mala asli değerini veren şekli münhasıran veya esas unsur olarak içeren işaretler marka olarak tescil edilemeyecektir. Örneğin, otomobil lastiği, portakal gibi herkes tarafından bilinen ve kullanılan şekiller münhasıran veya esas unsur olarak marka olarak tescil edilemez. Ancak bunlara özgün bir şekil verildiğinde marka olarak seçilebilirler.

Maddenin birinci fıkrasının (f) bendi, mal veya hizmetin niteliği, kalitesi veya üretim yeri, coğrafi kaynağı gibi konularda halkı yanılgıya düşürecek markaların tescil edilemeyeceğini hükme bağlamış olup Topluluk Marka Tüzüğü'nün 7 nci maddesinde ve Alman Marka Kanununun 8 inci maddesinde aynen yer almaktadır. Burada önemli olan, işaretin orta seviyedeki halkı yanıltıcı nitelikte olup olmadığıdır.

Maddenin birinci fıkrasının (g) bendi, ülkemizin de taraf olduğu Paris Sözleşmesi uyarınca reddedilmesi gereken marka tescil başvurularını düzenlenmekte olup hüküm, anılan sözleşme uyarınca maddede yer almıştır. Paris Sözleşmesinin yollama yapılan 2 nci mükerrer 6 ncı maddesine göre, "Birlik ülkelerine ait arma, bayrak ve diğer hükümranlık belirtilerinin ve bu devletler tarafından kabul edilmiş resmi kontrol ve teminat, işaret ve damgalarının ayrıca diğer armacılık sanatı açısından her çeşit taklitlerin yetkili makamların izni alınmadan gerek fabrika ve ticaret markası ve bu markaları düzenleyen unsurlar olarak tescilini red veya iptal eylemeyi, uygun tedbirlerle kullanılmasının yasaklanmasını temin hususunda Birlik

Ülkeleri mutabık kalmışlardır.” Aynı madde hükmüne göre, bu yasak, üye devletlerden birinin ya da bir çoğunun üyesi bulunduğu hükümetlerarası örgütlerin emareleri, kısaltılmış kelimeleri ya da diğer amblemleri, bayrak, armaları hakkında da uygulanır. Anılan hükmün uygulanabilmesi için üye devletler, korunmasını istedikleri hükümlerlik belirtileri, resmi kontrol ve garanti işaretleri ile damgaların listesini diğer devletlere duyurulması için Uluslararası Büro’ya bildireceklerdir.

Maddenin birinci fıkrasının (ğ) bendi ile kamu düzenine ve genel ahlaka aykırı marka tescil taleplerinin reddi düzenlenmiş olup benzer düzenleme Topluluk Marka Tüzüğü’nün 7 nci maddesinde de yer almaktadır.

Maddenin birinci fıkrasının (h) bendi ile Paris Sözleşmesinin 2 nci mükerrer 6 ncı maddesi kapsamı dışında kalan ancak kamuyu ilgilendiren, tarihi ve kültürel değerler bakımından halka mal olmuş veya ilgili mercilerin tescil izni vermediği işaret ve adlandırmaları içeren markaların tescil edilemeyeceği vazedilmiş olup benzer hüküm Topluluk Marka Tüzüğü’nün 7 nci maddesinde de yer almaktadır. Örneğin Nasreddin Hoca gibi kültürel değer bakımından halka mal olmuş tiptemenin marka olarak alınması mümkün değildir.

Maddenin birinci fıkrasının (ı) bendinde ise, sahibi tarafından izin verilmeyen Paris Sözleşmesinin 1 inci mükerrer 6 ncı maddesi anlamındaki tanınmış markaların korunması hüküm altına alınmıştır.

Maddenin birinci fıkrasının (i) bendi ile dini değerleri ve sembolleri içeren işaretlerin marka olarak tescil edilemeyeceği hüküm altına alınmıştır. Bu hüküm ile, dini sembollerin ticaret alanında kullanılmasının önlenmesi amaçlanmıştır.

Maddenin ikinci fıkrasında ise kullanım sonucu ayırt edicilik kazanmış markaların (a), (c) ve (d) bentlerine göre reddedilememe hali düzenlenmiş olup hüküm Topluluk Marka Tüzüğü’nde de aynen yer almaktadır. Böylece temelde marka olamayacak bir işarete, ayırt edicilik kazandıran ve onu marka haline getiren müteşebbis korunmuştur.

Madde 8- 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede de aynen yer alan bu hüküm 89/104 sayılı Topluluk Marka Yönergesi Madde 8 ile uyumlu olduğundan özüne ilişkin değişikliğe ihtiyaç duyulmamıştır.

Maddenin birinci fıkrasında aynı veya karışıklığa yol açabilecek derecede benzer marka başvurularına itiraz düzenlenmiştir. Hüküm Topluluk Marka Tüzüğü’nde de yer almaktadır.

Ticari vekil veya temsilcinin, marka sahibinin izni olmadan markanın kendi adına tescil başvurusunda bulunması ve geçerli bir gerekçe gösterememesi halinde marka sahibinin itirazını düzenleyen ikinci fıkrası, 89/104 sayılı Topluluk Marka Yönergesinin 4 üncü maddesine uygun bulunmaktadır.

Maddenin üçüncü fıkrasında ise daha önce kullanılan tescilsiz bir marka veya ticari işaretin sahibi tarafından yapılabilecek itirazlar, Topluluk Marka Tüzüğü’ne benzer olarak düzenlenmiştir.

Maddenin dördüncü fıkrasında ise tanınmış markalar Dünya Ticaret Örgütü Ticaretle Bağlantılı Fikri Mülkiyet Hakları Anlaşması (TRIP's) ve Topluluk Marka Tüzüğüne uyumlu olarak düzenlenmiştir.

Maddenin beşinci fıkrasında ise, marka tescil başvurusunun başkasına ait şahsi, fikri veya sınai hakları içermesi halinde itiraz hakkı Topluluk Marka Tüzüğüne uyumlu olarak düzenlenmiştir.

Maddenin altıncı ve yedinci fıkralarında ise, koruma süresi sona eren markaların başkaları adına tescil edilmek istenmesi durumunda itiraz hakkı, Topluluk Marka Tüzüğüne uygun olarak düzenlenmiştir.

Madde 9- Maddenin birinci fıkrasında marka tescilinden doğan hakkın kapsamı belirtilmiş, ikinci fıkrada ise marka sahibinin izni olmadan üçüncü kişilerin markayı kullanmalarının yasaklanabileceği haller örnekseme yoluyla sayılmıştır. Topluluk Marka Tüzüğü'nün 9 uncu maddesi ve Alman Marka Kanununun 14 üncü maddesi gözetilerek konulan madde ile mezkur düzenlemeler ile uyum amaçlanmıştır.

Maddenin ikinci fıkrasının (d) bendinde markanın internette kullanılması hali düzenlenmiştir. Bu bent Topluluk Marka Tüzüğü ve Alman Marka Kanununda yer almamaktadır. Ancak internette marka kullanımının marka hakkı kapsamına girdiği hususunda hem yerli ve yabancı doktrinde hem de yerli ve yabancı mahkeme içtihatlarında tam bir görüş birliği mevcuttur. Fiilen karşımıza yeni çıkan bir olgunun, markalar ile ilgili düzenleme yapılırken açıkça vazedilmesinin faydalı olacağı düşüncesiyle mezkur hüküm konulmuştur. Hüküm konulurken aralarında WIPO tahkim ve arabuluculuk merkezinin de bulunduğu internet alan adı ile marka arasındaki uyumsuzlukları çözen merkezlerin kuralları esas alınmıştır. Bu bağlamda İşareti kullanan kişinin, işaretin kullanımına ilişkin hakkı veya meşru bir bağlantısı olmaması ve dolayısıyla kötü niyetli olması koşullarıyla, işaretin aynı veya benzerinin internette ticari etki yaratacak biçimde, alan adı, yönlendirici kod, anahtar sözcük veya benzeri biçimlerde kullanılması yasaklanmıştır. Türkçe'ye yönlendirici kod olarak çevirdiğimiz kelimenin, internetteki kullanımı "metatag"dır. Ancak kelimenin Türkçe tam çevirisi hakkında görüş birliği bulunmamaktadır.

Madde 10- Madde de markanın, tescilli marka olduğu belirtilmeden sözlük, ansiklopedi veya başka başvuru eserlerinde jenerik ad izlenimi verecek şekilde yer alması durumunda, yayıncının, marka sahibinin talebini takip eden ilk baskıda markanın tescilli olduğunu belirtmek suretiyle yanlışlığı düzeltmek yükümlülüğü olduğu düzenlenmiştir. Hükümün amacı, markanın, tescil kapsamındaki mal veya hizmetlerin cins ismi, yani jenerik adı haline dönüşmesinin önlenmesidir. 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede benzer şekilde yer alan hüküm Topluluk Marka Tüzüğü'nün 10 uncu maddesinde de yer almaktadır.

Madde 11- Maddede markası Türkiye'de tescilli olmayan marka sahibine, markasını haklı bir gerekçesi olmaksızın kendi adına tescil ettiren ticari vekil veya temsilcisinin kullanımının yasaklanmasını talep etme hakkı düzenlenmiştir. Topluluk Marka Tüzüğü'nün 11 inci maddesinde yer alan hüküm 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede de yer almaktaydı. Tasarıda, hüküm mehaza uygun şekilde düzenlenmiştir.

Madde 12- Markanın, sahibine sağladığı münhasır haklara sınırlamalar getiren bu hüküm, Topluluk Marka Tüzüğü'nün 12 nci maddesinde ve Topluluk Marka Yönergesinin 6 ncı maddesinde yer almaktadır. Ancak, 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede de yer

alan hükme, ifade ediliş biçimi bakımından doktrinde yöneltile eleştiriler ve Tüzük ile Yönergedeki anlam netliğinin Kanun Hükmünde Kararnamede bulunmaması nedenleri ile madde aslına uygun biçimde yeniden kaleme alınmıştır.

Maddede, üçüncü kişilerin kendi ad ve adresini belirtmek, mal ve hizmetler ile ilgili açıklamada bulunmak ve özellikle aksesuar, yedek parça gibi, malların ya da hizmetlerin kullanım amacını göstermek bakımından zorunluluk bulunan hallerde markanın kullanılmasının marka sahibince önlenemeyeceği düzenlenmiştir. Ayrıca, maddede yurtdışında tescilli marka sahipleri, aynı markanın Türkiye’de bir başkası adına, tescilli olması halinde, bu markayı taşıyan malları, ihraç etmek amacıyla ve Türkiye’de piyasaya sunmamak ve hak sahibine üretim ve ihracata ilişkin bilgi ve belgeleri ibraz etmek şartlarıyla, Türkiye’de üretebilme ve stoklayabilme imkanı getirilmiştir.

Madde 13- Madde, marka sahibi tarafından veya onun izni ile satışa sunulmuş markalı ürün üzerindeki marka hakkının tüketilmiş sayılması ile ilgilidir. Markadaki haklar açısından, ülkemiz ulusal tükenme ilkesini kabul etmiş olduğundan bu ilke birinci fıkrada açıkça belirtilmiştir.

Maddenin ikinci fıkrası ise Topluluk Marka Tüzüğü’nün 13 üncü ve Topluluk Marka Yönergesinin 7 nci maddesine uygun olarak tekrar düzenlenmiş ve tükenme kapsamında olmayan durumlar belirtilmiştir.

Madde 14- Maddede markanın, tescil edildiği mal veya hizmetlerle ilgili olarak kullanılması gereğine açıkça işaret olunmuştur. Ancak maddede söz konusu olan kullanım, markanın tescil edildiği amaç dahilinde, işlevine uygun, yani ticari hayatın içinde, markanın fonksiyonlarının yerine getirilmesi için kullanımınıdır. İngilizce de, *genuine use* biçiminde tarif edilen bu kullanım, Türkçe’imize ciddi veya gerçek kullanım biçiminde çevrilebilir. Bu nedenle sırf üçüncü kişilerin markayı hükümsüz kıldırmasını önlemek amacıyla, markanın evraklar veya ilanlar aracılığıyla kullanılması ve benzeri durumlar bu madde kapsamında kullanım olarak mütalaa edilmeyecektir. Madde metninde ciddi veya gerçek kullanım kelimelerinin kullanılmamasının nedenleri, hukuk literatürümüzde bu kelimelerin bulunmaması ve bu kelimelerin kullanılmasının karmaşaya yol açabileceği ihtimalidir.

Markanın kural olarak sahibi tarafından kullanılması gerekir. Madde hükmünde, kullanma zorunluluğu bakımından, markanın tescil edildiğinin Gazetede yayımlandığı tarihten itibaren beş yıl içinde kullanımına haklı bir neden olmadan başlanılmaması veya bu kullanıma beş yıl kesintisiz ara verilmesi şeklinde iki olasılık düzenlenmiştir.

Dolayısıyla, marka sahibi, haklı nedenlerin varlığı halinde markanın hükümsüzlüğüne karar verilmesini engellemesi mümkündür. Haklı neden, maddede belirtilen sürede markanın kullanılmasını imkansız kılan hukuki ve fiili engeller olup bu nedenlerin marka sahibinin kusurlu davranışından kaynaklanmaması gerekmektedir.

İkinci fıkrada markayı kullanma kabul edilebilecek durumlar sayılmıştır. Maddenin mehzarını, Topluluk Marka Tüzüğü’nün 15 inci ve Topluluk Marka Yönergesinin 10 uncu maddesi oluşturmaktadır.

Madde 15- Bu madde ile marka tescilinde yetkili makamın Türk Patent Enstitüsü olduğu ve talep edilen her marka için ayrı bir başvuru yapılmasının zorunlu olduğu belirtilmiştir.

Madde 16- Maddenin birinci fıkrasında, geçerli bir marka tescil başvurusu yapılması için gerekli belgeler Marka Kanunu Andlaşması hükümleri de dikkate alınarak tekrar düzenlenmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında yabancı dilde olan belgelerin Türkçe tercümelerinin gerekliliği, üçüncü fıkrasında, başvuru tarihinin 25 inci madde uyarınca verilmesi zorunlu olan belgelerin Enstitüye teslim alındığı gün, saat ve dakika itibariyle kesinlik kazanacağı, dördüncü fıkrasında ise başvuru ile ilgili usul ve esasların Yönetmelikle düzenleneceği ifade edilmiştir.

Maddenin beşinci fıkrası ise Marka Kanunu Andlaşmasında olduğu gibi Türk Patent Enstitüsünün makul nedenlerle şüpheye düşmesi halinde, her türlü belgeyi isteyebileceği hükmünü içermektedir. Bu bağlamda, Enstitü gerekli şartlarda başvuru sahibinden iştigal belgesi dahil her türlü belgeyi isteyerek üçüncü kişilerin hak kaybına uğramasını önleyecektir.

Madde 17- Madde, mal veya hizmetlerin ait oldukları sınıflandırma ilkelerini belirtmektedir. Ayrıca, Enstitünün başvuru dilekçesinde yer alan mal veya hizmetler üzerinde düzenleme yetkisi ve bunun koşulları da maddede açıkça belirtilmiştir.

Madde 18- Madde ülkemizde 1/1/2005 tarihinde uygulanmaya başlanan Marka Kanunu Andlaşması çerçevesinde mevzuatımıza giren yeni bir müesseseyi yani, markanın bölünmesini düzenlemektedir. Marka tescil başvurusunun bölünmesi prosedürü, birden çok mal ve/veya hizmet grubunda tescili talep edilen bir marka tescil başvurusunun, itiraza konu olan bölümleri hariç tescil işlemlerinin devamına imkan sağlamayı amaçlamaktadır. Marka Kanunu Andlaşması çerçevesinde bölünme zamanı, bölünme koşulları ve Enstitünün bölünme talebini kabul etmeyeceği haller ayrıntılı olarak sıralanmıştır. Kanunda ayrıntılı düzenleme yapmaya çalışılmasının sebebi hukuki güvenlik ve henüz uygulanmaya başlanmamış bir prosedürün yol açabileceği sakıncaların öngörülerek şimdiden bertaraf edilmesi çabasıdır.

Madde 19- Bu madde ile bir markanın tescile bağlanmadan önce nasıl geri çekilebileceği ve sınırlandırılabilirliği düzenlenmiştir. Topluluk Marka Tüzüğü'nün 44 üncü maddesi esas alınarak düzenlenen hüküm, 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 38 inci maddesinden daha kapsamlı olduğu gibi Enstitü uygulamaları ile de rahatlıkla bağdaşabilecek niteliktedir.

Madde 20- Bu madde Paris Sözleşmesinin temel ilkelerinden olan rüçhan hakkı ile ilgilidir. Rüçhan hakkı, söz konusu Sözleşmeye veya Dünya ticaret Örgütü Kuruluşa Anlaşmasına taraf bu devletlerden birinde ikametgahı veya işler durumunda ticari veya sınai müessesesi bulunan kişilerin veya kanuni haleflerinin, kendi ülkesinde veya başka bir ülkede yaptığı marka başvurusunu esas alarak, başvuru tarihinden itibaren altı ay içinde diğer üye ülkelere başvuru yapması halinde, iki tarih arasında üçüncü kişiler tarafından aynı konuda ve aynı mal veya hizmetler için yapılacak marka tescil başvurusunun veya marka tescillerinin önüne geçmesi sonucunu doğurur.

Maddenin birinci fıkrasında, ülkemizin 31/12/1994 tarihinde Dünya Ticaret Örgütüne üye olmasıyla, Paris Sözleşmesine taraf ülkelerin yanısıra bu Örgüte üye ülkelerin de Türkiye'de rüçhan hakkından yararlanması sağlanmıştır.

Maddenin ikinci fıkrasında, hangi başvuruların rüçhan hakkı doğuracağı tanımlanmıştır. Buna göre, Paris Sözleşmesine taraf veya Dünya Ticaret Örgütüne üye herhangi bir ülkede veya bu devletlerin oluşturduğu ikili ya da çok taraflı anlaşmalar kapsamında yapılan ve başvuru tarihi almaya hak kazanmış her başvuru rüçhan hakkı doğurur.

Maddenin üçüncü fıkrasında rüçhan hakkına temel oluşturan “usulüne uygun başvuru”nun tanımı yapılmış ve bu başvurunun akıbetinin önemli olmadığı vurgulanmıştır.

Maddenin dördüncü fıkrasında, aynı devlete aynı konuda yapılan iki başvurudan hangisinin rüçhana temel alınacağı ve bunun kriterleri açıklanmıştır.

Maddenin beşinci fıkrasında, karşılıklılık ilkesi gereğince, Türkiye’ye yapılan bir ilk başvurunun kendisi için rüçhan hakkı doğurduğunu kabul eden bir ülkede yapılan başvuruların da Türkiye için rüçhan hakkı doğuracağını kabul edileceği açıklanmıştır.

Maddenin son fıkrasında ise, Türkiye’ye yapılan bir ilk başvuru esas olarak rüçhan hakkı talebinde bulunacak kişinin alması gereken rüçhan hakkı belgesinin koşulları düzenlenmiştir.

Madde 21- Sergilerde teşhirden doğan rüçhan haklarını düzenleyen bu madde, Topluluk Marka Tüzüğü’nün 33 üncü maddesi esas alınarak düzenlenmiştir. Bu maddenin birinci fıkrasının hükmüne göre tescil başvurusundaki markanın kullanılacağı malları veya hizmetleri Türkiye’de açılan ulusal veya uluslararası sergilerde ya da Paris Sözleşmesine taraf devletlerde açılan resmi veya resmi olarak tanınan sergilerde markayla birlikte teşhir eden ve markanın tasdikli örneğini ibraz eden, 3 üncü maddede yazılı gerçek veya tüzel kişiler, sergideki teşhir tarihinden itibaren altı ay içinde Türkiye’de aynı markanın tescili için başvuru yapma konusunda rüçhan hakkından yararlanırlar.

Maddenin ikinci fıkrasında ise sergiden önce malın ve markanın sunulması durumunda rüçhan hakkının başlangıç süresi düzenlenmiştir.

Maddenin üçüncü ve dördüncü fıkralarında sergi düzenleyicilerinin talepte bulunana vermesi gereken belge tarif edilmiştir.

Maddenin beşinci fıkrası ile marka hakkına uluslararası ilişkilerden doğan bir istisna getirilmiş ve başvurusu yapılmış veya tescil edilmiş bir markanın kullanılacağı malların, Türkiye’de açılan sergilerde teşhir edilmesine ve sergi bittikten sonra devlete geri gönderilmesine engel olunamayacağı belirtilmiştir.

Maddenin son fıkrasında ise, birden çok talep halinde sergilerde teşhirden doğan rüçhan hakkından yararlanacak kişi belirlenmiştir.

Madde 22- Rüçhan hakkının hüküm ve sonuçları ile ilgili olan bu maddede, rüçhan hakkının hüküm ve sonuçlarının rüçhan hakkının talep edildiği başvurunun tarihi itibarıyla doğacağı açıklanmıştır.

Madde 23- Madde, rüçhan hakkının talep edilmesi ve belgelendirilmesi ile ilgili olup, maddenin birinci fıkrasında rüçhan hakkı talebinin yapılması ve rüçhan hakkı belgesinin verilmesine ilişkin süreler düzenlenmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında ise, sergide teşhirden dolayı alınan rüçhan hakkının başvuruya dayanan rüçhan hakkının süresini uzatmayacağı belirtilmiştir.

Madde 24- Bu madde, Enstitünün verdiği hızlı inceleme hizmetinin koşullarını düzenlemektedir. Sadece incelemenin erken yapılmasını sağlayan bu talep ile daha önceki başvuru tarihli bir marka tescil talebinin maddi hukuk bakımından önüne geçilmesi mümkün değildir. Avrupa Birliği ile uyum kapsamında hüküm düzenlenirken benzer düzenleme içeren Alman Marka Kanununun 38 inci maddesi dikkate alınmış ve paralel düzenleme yapılmıştır.

Madde 25- Bu maddenin ilk iki fıkrası ile bir başvurunun kesinleşme tarihi saptanmaktadır. Ayrıca bu fıkralarda, 16 ncı maddede ve Yönetmelikte belirtilen şartları yerine getirmeyen başvurulara, eksik belgelerin veya bilgilerin tamamlanması için süre verilmesi düzenlenmektedir. Böylece, başvuru sahibine mevcut başvurusunun, başvuru tarihi değiştirilerek, işlemlere devam edebilme olanağı sunulmuştur.

Maddenin üçüncü fıkrasında, kesinleşme tarihini etkilemeyen ve sonradan tamamlanabilecek eksiklikler düzenlenmiştir.

Maddenin dördüncü fıkrasında, eksiklikleri gidermemenin müeyyidesi hüküm altına alınmıştır.

Maddenin beşinci fıkrasında, Enstitü nezdinde işlem yapma yetkisine sahip olan vekilin, yaptığı marka tescil başvurusunda vekaletnamesini vermesine ilişkin esaslar ve verilecek süre ile vekaletname verilmemesinin sonuçları düzenlenmiştir.

Maddenin altıncı fıkrasında, kesinleşmiş bir marka tescil başvurusuna ilişkin olarak bilgilendirme yazısı verilmesi prosedürü düzenlenerek, tescile kadar geçen sürede başvuru sahiplerinin mağdur olması önlenmiştir.

Madde ve koşullar düzenlenirken Marka Kanunu Andlaşması hükümleri de dikkate alınmış ve böylelikle tasarı ve Andlaşma arasında uyum sağlanmıştır.

Madde 26- Madde, başvuru yapma hakkını düzenleyen üçüncü maddeye yollama yaparak, bu madde kapsamına girmeyen kişilerin başvurusunun reddedileceğini hükme bağlamaktadır.

Madde 27- Madde, başvuru şartları eksiksiz yerine getirilmiş marka tescil talebinin 7 nci madde kapsamında incelenmesini ve sonuçlarını düzenlemektedir.

Maddenin ikinci fıkrasında ise, şerhli yayın prosedürü düzenlenmekte ve böylelikle hem başvuru sahibinin, hem de ticaretle uğraşan diğer tacirlerin ve kamunun mağdur olması veya yanılması önlenmektedir.

Madde 28- Maddenin birinci fıkrasında, marka başvurusunun Resmi Marka Bülteninde yayımlanmasının koşulları düzenlenmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında ise, başvurunun yayımından sonra başvurunun kısmen veya tamamen reddine ilişkin karar verilirse, bu kararın da yayımlanacağı belirtilerek, marka tescil taleplerinin tüm aşamalarının kamunun bilgisine sunulması sağlanmıştır.

Madde 29- Madde, marka tescil başvurusunun yayımına karşı üçüncü kişilerin görüş bildirmelerini Topluluk Marka Tüzüğü'nün 41 inci maddesi ile uyumlu bir şekilde düzenlemiştir.

Maddenin birinci fıkrasında, kimlerin, hangi süreler içinde üçüncü kişi olarak marka tescilinin yayımının, 7 nci maddeye aykırılığı iddiasında bulunabileceği düzenlenmiştir. Ancak kanunun 7 nci maddesinin (b) ve (ı) bentleri esas olarak marka sahibi kişileri ilgilendirdiğinden ve bu kişiler için de itiraz müessesesi düzenlendiğinden üçüncü kişi görüşlerine mesnet teşkil edemeyeceği de maddede açık olarak düzenlenmiştir..

Maddenin ikinci fıkrasında, üçüncü kişilerin görüşlerinin değerlendirilmesi usulü, üçüncü fıkrasında ise sonuçları düzenlenmiştir.

Madde 30- Maddenin birinci fıkrasında marka tescil başvurusunun 7 inci maddenin (b) ve (ı) bendi ile 8 inci madde kapsamında tescil edilmemesi gerektiğine ilişkin itirazların koşulları düzenlemektedir. 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 35 inci maddesinde ve Topluluk Marka Tüzüğü'nün 42 nci maddesinde düzenlenen yayıma itiraz söz konusu tüzük esas alınarak düzenlenmiştir. Ayrıca, 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameden farklı olarak yayıma itiraz ve karara itiraz ayırımına gidilmiştir. Böylelikle 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede sadece itiraz başlığı altında yer verilen ve farklı düzenlemeler içeren hükümler arasında varolan çelişki giderilmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında itiraz süresi içinde ancak itiraz dilekçesinden sonra delillerin sunulabileceği hükme bağlanmıştır.

Maddenin üçüncü fıkrasında, Enstitünün ek delil talep etme hakkı ve bunun sonuçları belirtilmiştir.

Maddenin dördüncü fıkrasında, itirazın değerlendirilmesi için itiraz ücretinin itiraz süresi içinde ödenmesi ve ödemeyi gösterir belge ile Yönetmelikte belirtilen diğer belgelerin aynı süre içinde Enstitüye teslim edilmesi gereği düzenlenmiştir.

Madde 31- Madde, yayıma itirazların incelenmesi usulünü 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 36 ıncı ve Topluluk Marka Tüzüğü'nün 43 üncü maddelerini göz önüne alarak düzenlemektedir. Bu bağlamda, Enstitü ilgili dairesi kişileri uzlaşmak için bir araya getirebileceği gibi tarafların iddialarını birbirine göndererek cevaplarını da talep edebilir.

Maddenin ikinci fıkrasında ise, yayıma itirazın incelenmesi neticesinde Enstitünün itirazı kısmen veya tamamen kabul edebileceği gibi reddedebileceği de hüküm altına alınmıştır.

Madde 32- Topluluk Marka Tüzüğü'nün 57 inci ve devamı maddelerinde ve 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 47 nci ve devamı maddelerinde düzenlenen karara itiraz, ilgisi nedeniyle yayıma itiraz bölümünün altına alınmıştır.

Maddenin birinci fıkrasında, Enstitü kararlarından zarar gören kişilerin bu kararlara nasıl itiraz edebileceği düzenlenmektedir. Sadece, nihai kararlara karşı itiraz edilebileceği prensibi de maddenin ikinci fıkrasında belirtilmektedir.

Maddenin üçüncü fıkrasında itiraz süresi içinde ancak itiraz dilekçesinden sonra delillerin sunulabileceği hükme bağlanmıştır. Dördüncü fıkrada ise Enstitünün ek belge talep etme hakkı ve bunun sonuçları belirtilmiştir.

Maddenin son fıkrasında ise, karara itirazın değerlendirilmesi için itiraz ücretinin itiraz süresi içinde ödenmesi ve ödemeyi gösterir belge ile Yönetmelikte belirtilen diğer belgelerin aynı süre içinde Enstitüye teslim edilmesi gereği düzenlenmiştir.

Madde 33- Maddenin birinci fıkrasında karara itirazın incelenmesi neticesinde Enstitünün ilgili dairesinin itirazın haklılığına ikna olursa kararını değiştirebileceği hüküm altına alınmıştır.

İkinci fıkrada ise ilgili dairenin kararını değiştirmemesi halinde, karara itirazın Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kuruluna gönderileceği belirtilmiştir. Bu düzenlemeler 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede aynen var olduğu gibi Topluluk Marka Tüzüğü ile de tam uyumludur.

Madde 34- Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulunun inceleme usulü maddede düzenlenmiştir. Kurul bildirimden itibaren bir ay içinde taraflardan ek delil veya karşı görüş talep edebilir. Yapacağı inceleme neticesinde de Enstitünün itiraz hakkındaki nihai kararını verir.

Madde 35- Bu madde, itiraz ücretinin mahsup ve iadesi ile ilgilidir. Madde hükmü uyarınca, ancak itiraz ücretinin marka tescil belgesi düzenleme ücretine mahsubu mümkün olup itiraz ücretinin para olarak iadesi mümkün değildir. Çünkü Enstitü alınan ücret karşılığı bir hizmet sunmaktadır. Hizmet bedeli olduğu için de ücret iadesi söz konusu olmayacaktır.

Madde 36- İdarenin hukuka uygunluğunun kontrolü ve idarenin tüm eylem ve işlemlerine karşı yargı yolunun açık olduğu Anayasanın 125 inci maddesinde hüküm altına alınmıştır. Bu bağlamda, Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulunun itirazlarla ilgili verdiği nihai kararlara karşı Ankara Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesinde dava açılabilmesi düzenlenmiştir.

Madde 37- Madde, bir marka başvurusunun nasıl tescile bağlanacağını düzenlemektedir. Birinci fıkrada tescil edilip sicile bağlanma koşulları belirtilmektedir.

İkinci fıkrada, noksan evrakların 85 inci maddede belirtilen ek sürede teslim edilmesine rağmen, tescil belgesi düzenleme ücretinin noksan tebligat yazısında bildirilen sürede ödenmesi halinde ek süre ücretinden mahsup edilmesi düzenlenmiştir.

Üçüncü fıkrada, sicil kaydında bulunması gereken hususlar yer almakta, sicildeki bilgilerin Resmi Marka Gazetesinde yayımlanacağı ifade edilmektedir.

Dördüncü fıkrada ise sicilin aleniliği açıklanmaktadır. Ayrıca sicil örneğinin ve marka tescil başvurusu örneğinin verilme koşulları düzenlenmiştir.

Son fıkrada ise, belli durumlarda ve talep üzerine yeniden marka tescil belgesi düzenlenmesi hükme bağlanmaktadır.

Madde 38- Bu maddede, tescilli bir markanın koruma süresinin 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 40 ıncı maddesinde ve Topluluk Marka Tüzüğünde 46 ıncı maddesinde ifade edildiği gibi başvuru tarihinden itibaren on yıl olduğu ve onar yıllık dönemler halinde yenileneceği açıklanmıştır.

Madde 39- Tescile bağlanmış bir markanın yenilenmesi Topluluk Marka Tüzüğü'nün 47 inci maddesi ve 556 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 41 inci maddesi esas alınarak düzenlenmiş ve Topluluk Marka Tüzüğüyle tam uyum sağlanmıştır.

Madde 40- Bu maddede, tescil edilmiş bir marka üzerinde yapılabilecek işlemler tanımlanmıştır. İşletmeden bağımsız bir ekonomik değer taşıyan markanın hukuki işlemlere konu olması bu madde ile sağlanmıştır.

Maddenin ikinci fıkrası ile tescilli bir marka ile ilgili yapılacak sağlararası işlemlerin sicile kaydı ve yayımı düzenlenerek üçüncü kişilerin bu işlemlerden haberdar olması sağlanmıştır.

Maddenin üçüncü fıkrasında ise Enstitü'nün yapacağı bildirimlerde mevcut sicil kaydında hak sahibi olarak gözükken kişiyi esas alacağı belirtilmiştir.

Madde 41- Bu madde ile bir markanın sağlararası hukuki işlemlerle devri düzenlenmiştir. İşletmeden bağımsız olarak da devredilebilecek olan markanın, marka hukuku bakımından önemli hususları maddede belirtilmiştir. Madde düzenlenirken Topluluk Marka Tüzüğü'nün 17 nci maddesi ve Medeni Kanunumuzun devir ile ilgili ilkeleri ve doktrinde bu hükme yöneltilen eleştiriler esas alınmıştır. Bu ilkeler ışığında, hak sahibi değişikliğine yol açan bu işlem mümkün olduğu kadar ayrıntılı ve anlaşılır bir şekilde düzenlenmiştir.

Madde 42- Bu madde ile bir markanın sağlar arası hukuki işlemlerle rehin edilmesi düzenlenmiştir. Madde düzenlenirken Topluluk Marka Tüzüğü'nün 19 uncu maddesi ve Medeni Kanunumuzun rehin ile ilgili ilkeleri esas alınmıştır. Maddenin dördüncü fıkrasında rehin hakkında bu kanunda hüküm bulunmayan hallerde 4721 sayılı Türk Medeni Kanununun ilgili hükümlerinin uygulanacağı belirtilerek herhangi bir hukuki boşluk oluşmasının önüne geçilmiştir.

Madde 43- Madde, bağımsız bir ekonomik değere sahip olan, tescilli bir markanın haczini düzenlemektedir. Madde düzenlenirken Topluluk Marka Tüzüğü'nün 20 nci maddesi temel teşkil etmiştir. Bu bağlamda, maddenin üçüncü fıkrasında haciz hakkında 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun ve 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunun ilgili hükümlerinin uygulanacağı belirtilmiştir.

Madde 44- Maddede, markanın kullanımının lisans sözleşmesine nasıl konu olabileceği düzenlenmektedir. Madde düzenlenirken sözleşme serbestisi prensibi ve Topluluk Marka Tüzüğü'nün 22 nci maddesi esas alınmıştır. Kanunda lisans düzenlenirken sözleşme serbestisi ilkesi çerçevesinde, taraflara lisansın biçimini, süresini, coğrafı bölgesini ve hangi mal ve hizmetler için lisans verileceğini belirleme serbesti tanınmıştır. Bu serbestinin sınırları ise son fıkrada düzenlenmiştir.

Madde 45- Madde, marka sahibinin izni olmadan, ticari vekili veya temsilcisi adına marka tescilinin yapılması halinde, ticari vekil veya temsilcinin haklı bir gerekçesi yoksa, marka sahibinin, söz konusu tescilin kendine devredilmesini mahkemenen talep etmesini düzenlemektedir.

Madde 46- Madde hükmüne göre, 40 inci, 41 inci, 42 nci, 43 üncü ve 44 üncü madde hükümleri marka tescil başvuruları hakkında da uygulanır ve başvuru yayımlanmış ise yapılan hukuki işlemler de Bültende yayımlanır.

Madde 47- Bu madde ile, marka sahibinin isim, unvan, adres veya nev'inin değiştiği durumlarda bu değişikliğin Enstitü kayıtlarında ne şekilde yer alacağı düzenlenmiştir. Madde düzenlenirken özellikle 1/1/2005 tarihinde ülkemizde uygulanmaya başlanan Marka Kanunu Andlaşması hükümleri ile uyum amaçlanmış ve düzenleme bu bakımdan titiz bir incelemeye tabi tutulmuştur.

Madde 48- Madde, marka veya başvuru sahibi tarafından yapılan ve marka siciline, belgelere, yazışmalara, Bültene veya Gazeteye yansımış olan, başvuru sahibinin adı ve adresindeki hatalar ile ifade ya da kopyalama hatalarının ve aşık hataların düzeltilmesine ilişkin talebin, marka örneğini değişikliğe uğratmaması ya da mal veya hizmet listesini genişletmemesi koşulları ile nasıl yapılabileceğini düzenlemektedir. Madde düzenlenirken özellikle 01.01.2005 tarihinde ülkemizde uygulanmaya başlanan Marka Kanunu Andlaşması hükümleri ile uyum amaçlanmış ve düzenleme bu bakımdan titiz bir incelemeye tabi tutulmuştur

Madde 49- Maddenin birinci ve ikinci fıkralarında, hangi hallerde markanın hükümsüz sayılmasına yetkili mahkeme tarafından karar verileceği belirtilmiş, ayrıca hükümsüzlük nedenlerinin, markanın tescil edildiği bir kısım mal veya hizmete ilişkin olması halinde, yalnız o mal veya hizmet ile ilgili olarak kısmi hükümsüzlüğe karar verileceği hüküm altına alınmıştır. Kısmi hükümsüzlük kararı, marka hakkının tescil kapsamında yer alan mal veya hizmetlerin bir kısmına ilişkin olup, markanın hükümsüzlüğüne karar verilmesi halinde ise, dava konusu yapılan marka etkilenecek, marka tüm unsurları ile birlikte hükümsüz sayılacak ve karar belirli bir sicil numarasıyla tescilli markanın, bütün olarak hükümsüzlüğüne ve sicilden terkinine ilişkin olacaktır. Markanın içerisinde yer alan unsur veya unsurlardan sadece birinin hükümsüzlük kararının verilmesinde etken olması halinde markanın bölünmesi suretiyle, markada yer alan o unsurun hükümsüzlüğüne karar verilemeyecektir. Zira, mahkemenin münferit durumu nazara alarak markanın bölünerek kısmi hükümsüzlüğüne karar vermesi halinde, marka mevzuatının diğer hükümleri ile uyumsuzluklar ortaya çıkmakta, bu durum başka marka sahipleri ile yeni ihtilaflar doğmasına sebebiyet vermekte ve yasaklanmış bir tescil fiilinin mahkeme kararıyla gerçekleştirilmesi sonucu doğmaktadır.

Maddenin üçüncü fıkrası, tescilden sonra ayırt edicilik kazanmış markanın 7 nci maddenin birinci fıkrasının (a), (c), (d) bentlerine aykırılık iddiası ile reddedilemeyeceğini düzenlemektedir.

Madde 50- Bu maddenin birinci fıkrası ile hükümsüzlüğü yetkili mahkemenen isteyebilecek kişiler belirtilmektedir.

Maddenin ikinci fıkrasında ise hükümsüzlük davasının sicilde kayıtlı marka sahibine karşı açılacağı, sicilde hak sahibi olarak gözüken kişilere davanın ihbar olunacağı ve davada Enstitünün hasım gösterilemeyeceği düzenlenmektedir.

Üçüncü fıkrada, dava zamanaşımı sürelerine yer verilmiş, 49 uncu maddenin birinci fıkrasının (a) ve (b) bentlerinde belirtilen nedenlerin varlığı halinde, bu nedenlerin öğrenilmesinden itibaren beş yıllık ve herhalükarda markanın tescil edildiğinin Gazetede yayımlandığı tarihten itibaren on yıllık zamanaşımı süresinin olduğu ve aynı maddenin diğer bentlerindeki hallerde ise hükümsüzlük davasının süreye tabi olmaksızın her zaman açılacağı düzenlenmiştir.

Madde 51- Bu madde hükümsüzlük kararlarının ne zamandan itibaren etkili olacağını düzenlemektedir. Birinci fıkrada, 49 uncu maddenin (a), (b) ve (c) bentleri uyarınca markanın hükümsüzlüğüne karar verilmesi halinde kararın, koruma süresinin başladığı tarihten itibaren etkili olacağı, dolayısıyla marka hakkının hiç doğmamış sayılacağı belirtilmektedir.

49 uncu maddenin (ç), (d), (e), (f) ve (g) bentlerindeki nedenler ise başlangıçta geçerli olan bir markanın mevcut olduğu, ancak zamanın geçmesi ve marka sahibinin davranışları sonucunda markanın hükümsüzlüğünü gerektiren hallerdir. Bu nedenle ikinci fıkrada, anılan bentler uyarınca markanın hükümsüzlüğüne karar verilmesi halinde, hükümsüzlük kararının etkisini kural olarak hükümsüzlük talebinin yapıldığı tarihten itibaren göstereceği, ancak bu nedenlerin daha önceki bir tarihte doğmuş olduğunun bilinmesi halinde ve talep üzerine hükümsüzlük kararının bu tarihten itibaren etkili olacağına karar verilebileceği düzenlenmiştir.

Maddenin üçüncü fıkrasında hükümsüzlük kararlarının etkilemeyeceği haller düzenlenmiştir.

Maddenin dördüncü fıkrasında ise markanın hükümsüzlüğüne ilişkin kesinleşmiş kararın sadece davadaki taraflara değil de herkese karşı hüküm doğuracağı vurgulanmaktadır.

Madde 52- Maddede, marka hakkının hangi durumlarda sona ereceği ve sona ermenin hukuki etkisi belirtilmektedir.

Madde 53- Maddede, marka sahibinin marka hakkından vazgeçmesi veya bu hakkını sınırlandırması, vazgeçmenin veya sınırlandırmanın caiz olmadığı haller ve vazgeçmenin veya sınırlandırmanın hüküm ve sonuçlarını doğurduğu an ile bunun Gazetede ilanı düzenlenmiştir. Son fıkra da ise vazgeçme veya sınırlandırma talebi vekil vasıtası ile gerçekleştiriliyorsa, böyle bir talep için vekaletnamede bu yetkinin açıkça belirtilmesinin ve vekaletnamedeki müvekkil imzasının noter tarafından tasdik edilmesinin şart olduğu düzenlenmiştir.

Madde 54- Maddenin birinci fıkrasında, kanunda düzenlenen marka çeşitlerinden garanti veya ortak marka talebinde bulunmak için teknik şartnamenin verilmesinin zorunlu olduğu düzenlenmektedir.

İkinci ve üçüncü fıkralarda, garanti markasının özellikleri ve hüküm ve sonuçları düzenlenmektedir. Dördüncü ve beşinci fıkralarda ortak markanın özellikleri ve hüküm ve sonuçları düzenlenmektedir.

Madde 55- Maddede, yapılacak olan teknik şartname değişikliklerinin ancak Enstitünün onayıyla yürürlüğe gireceği ve 54 üncü maddenin ikinci ve dördüncü fıkralarında belirtilen özelliklere uymayan veya kamu düzenine yahut genel ahlaka aykırı olan değişiklik taleplerinin Enstitüce reddedileceği hükme bağlanmıştır.

Madde 56- Maddede, garanti veya ortak marka tescil talebine eklenen teknik şartnamenin 54 üncü maddede belirtilen koşullara uygun olmadığına Enstitüce saptanması halinde izlenecek prosedür gösterilmektedir. Başvuru sahibi teknik şartnameyi düzeltmek için kendisine verilen sürede düzeltme yapmazsa garanti veya ortak marka başvurusunun reddedileceği de son fıkrada hükme bağlanmıştır.

Madde 57- Madde, garanti veya ortak markanın, devamlılık arz eder biçimde teknik şartnameye aykırı kullanımına göz yumulması ve mahkemenin tanıyacağı süre içinde aykırılığın giderilmemesinin müeyyidesinin, markanın hükümsüzlüğü olduğunu düzenlemektedir.

Madde 58- Maddede, garanti markasının veya ortak markanın devri veya rehni ile bir ortak markada lisans verilmesi halinde, bu işlemler bakımından Sicile kaydın bir geçerlilik şartı olduğu düzenlenmiştir.

Madde 59- Bu maddenin amacı, marka sahibinin münhasıran yetkisinde olan markayı kullanma hakkına, başkaları tarafından tecavüz edilmesini engellemektir. Marka hakkına tecavüz oluşturan davranışlar maddede tahdidi olarak sayılmıştır.

Maddenin birinci fıkrasının (a) bendinde, marka hakkının kapsamını belirleyen 9 uncu maddeye yollama yapılarak anılan maddenin ihlalinin, yani bu maddede belirtilen biçimlerde marka kullanımının, marka sahibinin izni olmadığı müddetçe, marka hakkına tecavüz oluşturacağı belirtilmiştir.

(b) bendinde, markanın aynı veya ayırt edilemeyecek derecede benzerini kullanmak suretiyle markanın taklit edilmesi, (c) bendinde, taklit markayı taşıyan ürünleri, bu durumu bildiği veya bilmesi gerektiği halde satan, dağıtan veya bir başka şekilde ticaret alanına çıkaran veya bu amaçlar için gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutan veya ticari amaçla elde bulunduran kişinin fiili, (ç) bendinde, lisans yoluyla verilmiş hakların izinsiz şekilde genişletilmesi veya devredilmesi, marka hakkına tecavüz fiileri olarak düzenlenmiştir.

Madde 60- Madde de, marka hakkı tecavüze uğrayan marka sahibinin mahkemeden hangi taleplerde bulunabileceğine ilişkin düzenleme yapılmıştır.

Madde 61- Maddenin birinci fıkrasında, markayı taklit eden kişinin kusurlu olması halinde marka sahibinin uğradığı zararı tazmin etmekle mükellef olduğu belirtilmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında yer alan, “kullanmakta olan kişi” kavramı ile marka sahibinin marka hakkının koruma alanı genişletilmiş, taklit markayı herhangi bir şekilde kullanan kişilere de tazminat talebinin yöneltilebileceği, ancak bunun için marka sahibinin ya bu kişileri markanın varlığından ve tecavüzdten haberdar etmesi ve tecavüzü durdurmasını

talep etmesi, ya da bu tarz kullanmanın kusurlu bir davranış teşkil etmesi gerektiği ifade olunmuştur.

Madde 62- Maddede, marka hakkı tecavüze uğrayan marka sahibinin, zararının belirlenebilmesi için markanın kullanılması ile ilgili her türlü belgenin verilmesini tazminat yükümlüsünden isteyebileceği düzenlenmiştir.

Madde 63- Madde ile marka hakkına tecavüz halinde marka sahibinin uğradığı zararın sadece fiili kaybın değeri ile sınırlı olmaması, tecavüz nedeniyle yoksun kalınan kazancı da kapsamı amaçlanmıştır.

Maddenin ikinci fıkrasında yoksun kalınan kazancın değerlendirme usulleri tahdidi olarak sayılmış olup bu usullerden birinin davacı tarafından seçilmesi gerekmektedir.

Maddenin üçüncü fıkrasında, hesaplama usullerinden hangisi seçilirse seçilsin, yoksun kazancın hesaplanmasında, özellikle markanın ekonomik bakımdan önemi ve tecavüz sırasında markaya ilişkin lisansların sayısı, süresi ve çeşidi gibi etkenlerin göz önünde tutulacağı belirtilmiş olup bu etkenler sayılanlar ile sınırlı değildir.

Madde 64- Maddede, 63 üncü madde uyarınca hesaplanan yoksun kalınan kazanca dayalı tazminatın artırılma şartları düzenlenmiştir.

Madde 65- Maddede, marka hakkına tecavüz eden kişinin, markayı kötü ve uygun olmayan bir şekilde kullanarak markanın itibarına zarar vermesi durumunda, marka hakkı sahibinin ayrıca tazminat talep edebileceği hükme bağlanmıştır.

Madde 66- Madde ile asıl olarak marka sahibinin marka hakkına tecavüz eden tarafından piyasaya sürülmüş ürünleri kişisel ihtiyacı ölçüsünde elinde bulunduran veya kullanan kişilere karşı bu Kanunun bu bölümünde yer alan davaların açılmayacağı belirtilmiştir.

Madde 67- Maddede, marka hakkına tecavüzden doğan özel hukuka ilişkin taleplerde, Borçlar Kanununun 60 ıncı maddesinde düzenlenen 1 ve 10 yıllık haksız fiil zamanaşımı süresinin uygulanacağı düzenlenmiştir. Ancak, marka hakkına tecavüzün durdurulması davalarında, tecavüz devam ettiğinden zamanaşımı süresi işlemeyecektir.

Madde 68- Maddede, marka hakkına tecavüz edilmesi durumunda, lisans sahiplerinin dava açma şartları düzenlenmiştir.

Madde 69- Maddede, üçüncü kişilerce açılacak menfi tespit davasına ilişkin düzenleme yapılmıştır.

Üçüncü kişilerin tecavüzün mevcut olmadığı konusunda dava açabileceği, ancak söz konusu üçüncü kişiye karşı bir tecavüz davası açılmış ise, böyle bir davanın açılmayacağı vurgulanmıştır. Ancak bu maddede söz konusu olan menfi tespit davası markanın hükümsüzlüğü davasıyla birlikte açılabilir.

Madde 70- Marka hakkına tecavüzü ileri sürmeye yetkili olan kişinin, bu haklara tecavüz sayılabilecek olaylara ilişkin delillerin tespitini ve muhafazasını mahkemeden isteyebileceği maddede düzenlenmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasındaki düzenleme ile 2004/48/EC sayılı Direktifin 7 nci maddesine uyum amaçlanmıştır.

Madde 71- Maddede, marka hakkına tecavüzü ileri sürmeye yetkili kişilerin, Dünya Ticaret Örgütü Ticaretle Bağlantılı Fikri Mülkiyet Hakları Anlaşması'nın (TRIPS) 50 nci maddesindeki düzenlemeye uygun olarak kendilerinden makul olarak temini beklenebilecek nitelikteki, marka hakkına tecavüz edecek şekilde markanın kullanılmakta olduğunu veya kullanılması için ciddi ve etkin çalışmalar yapıldığını gösteren delilleri sunmaları şartıyla dava sonucunda verilecek hükmün etkinliğini temin etmek üzere, ihtiyati tedbire karar verilmesini talep edebilecekleri düzenlenmiştir.

Madde 72- Maddede, ihtiyati tedbirin kararının, davada verilecek hükmün etkinliğini tamamen sağlayacak nitelikte olması aranmış, özellikle ibaresi kullanılmak suretiye beş bent halinde sayılan tedbirlerin sınırlı sayıda olmadığı belirtilmiştir.

Madde 73- Maddede, tespit talepleri ve ihtiyati tedbirlerle ilgili olarak bu Kanunda hüküm olmayan hususlarda Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu hükümlerinin uygulanacağı belirtilmiştir.

Madde 74- Markalara etkin bir koruma sağlamak amacıyla konulan bu madde ile marka sahibinin marka hakkına tecavüz oluşturan ürünlerin ve bunların imalinde kullanılan vasıtaların transit dahil gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutulması halinde bu ürünlere ve vasıtalara gümrüklerde, serbest liman ve bölgelerde el koyma ile ilgili hususlarda gümrük mevzuatı hükümlerinin uygulanacağı düzenlenmiştir.

Madde 75- Maddede, marka hakkına tecavüz eden kişinin nasıl cezalandırılacağı düzenlenmiştir. Düzenleme yapılırken Türk Ceza Kanununun ve Ceza Muhakemesi Kanununun düzenlemeleri ile uyum sağlamaya özel bir itina gösterilmiştir.

Maddenin birinci fıkrasına göre, Başkasına ait marka hakkına tecavüz nedeniyle cezalandırılanlar iki ana kategoriye ayrılmıştır: a) Mal veya hizmet üretenler, 2) Satış, satışı arz, depolama ve gümrükçe onaylanmış bir işlem veya kullanıma tabi tutma, taşıma ve ticari amaçla elde bulundurma eylemlerini gerçekleştirenler. Kural olarak her iki kategoridekiler de aynı şekilde cezalandırılmıştır. Ancak ikinci kategoride yer alanlar, mal veya hizmeti nereden temin ettiğini bildirmek suretiyle üretenlerin ortaya çıkarılmasını sağlaması durumunda, hakim takdirine bağlı olarak haklarında cezanın yarısına kadar hükmolunur.

Maddenin ikinci fıkrasına göre, bir eşya veya ambalajı üzerine konulmuş marka koruması olduğunu belirten bir işareti, yetkisiz bir şekilde kaldıran kişilere hâkim duruma göre iki aydan bir yıla kadar hapis veya ikibin günden dört bin güne kadar adli para cezası verebilir. Hâkim bu cezaların ikisine birden hükmedemez.

Maddenin üçüncü fıkrasına göre, yetkisi olmadığı halde marka üzerinde devir, lisans veya rehin işlemleri yoluyla tasarrufta bulunanlar, altı aydan iki yıla kadar hapis ve onbin günden onbeşbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılmaktadır.

Maddenin dördüncü fıkrasına göre, tescilli bir marka sahibi olmadığı halde bu anlama gelecek ifadeleri kullanan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis ve beşbin günden onbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılmaktadır.

Maddenin beşinci fıkrasına göre, birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü fıkralarda sayılan suçların, bir tüzel kişinin faaliyeti çerçevesinde işlenmesi durumunda, eylemi işleyen cezalandırılmasından başka ayrıca tüzel kişilere özgü güvenlik tedbirlerine hükmlenir. Tüzel kişiler bakımından anılan tedbirlere başvurulabilmesi için suçun, tüzel kişinin faaliyeti çerçevesinde işlenmesi zorunludur.

Maddenin altıncı fıkrasına göre, birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü fıkralarda sayılan suçların soruşturulması ve kovuşturulması şikayete bağlıdır. Şikayet, fiil ve failden haberdar olma tarihinden itibaren altı ay ve her halde fiilin işlenme tarihinden itibaren iki yıl içinde yapılmalıdır.

Maddenin yedinci fıkrasına göre, müşteki, orijinal ürünü şikayet esnasında ibraz eder. Ancak gayrimenkul veya hizmet gibi temin edilmesi fiilen mümkün olmayanların görüntü veya fotoğrafı ibraz edilir. Cumhuriyet Savcısı, arama kararında bilirkişi görevlendirir ve bilirkişi arama esnasında somut olaya bağlı olarak görüntü veya fotoğraf çekimi yapar. Böylece uygulamada haksız yere yapılan şikâyetler üzerine arama ve toplatmaların önüne geçilmek istenmiştir.

Maddenin sekizinci fıkrasında, markaya tecavüz suçları nedeniyle yapılan yargılamalarda Türk Ceza Kanunu ve Ceza Muhakemesi Kanununda öngörülen uzlaşma yönteminin uygulanması, Savcılık tarafından gerekli işlemler yapılmış olmak koşuluyla, iddianamenin kabulünden sonra bir zorunluluk olmaktan çıkarılmıştır. Böylece marka davalarının uzaması ve ihtisas mahkemelerindeki tıkanıklığın önüne geçilmek istenmiştir.

Maddenin dokuzuncu fıkrasında, kimlerin şikayet hakkına sahip olduğu düzenlendikten sonra, genel hükümlerden farklı olarak hüküm kesinleştikten sonra da şikâyetten vazgeçilebileceği düzenlenmiştir. Bu durumda hüküm, bütün cezai sonuçları ile ortadan kalkar. Ancak vazgeçme halinde müdahil, sanık veya hükümlü, yargılama giderlerinden müteselsilen sorumludur.

Maddenin onuncu fıkrasında, el konulan malların müsaderesi yerine, markanın ürün üzerinden silinerek mülkiyetinin marka hakkına tecavüz edilen kişiye devrine mahkemenin karar verebileceği, ancak bunun için marka hakkına tecavüz edilen kişinin talepte bulunmasının gerektiği düzenlenmiştir.

Madde 76- Maddede bu kanunda belirtilen davalarda hangi mahkemelerin görevli ve yetkili olduğu açıklanmıştır.

Madde 77- Maddede, dava sonucunda haklı çıkan tarafın, haklı bir sebebin veya menfaatinin bulunması halinde, masrafları karşı tarafa ait olmak üzere kesinleşmiş kararın günlük gazete veya benzeri vasıtalarla tamamen veya özet olarak ilan edilmesini talep etmek hakkına sahip olduğu düzenlenmiştir.

İkinci fıkrada ise, ilanın şekli ve kapsamının kararda tespit edileceği ve mahkeme kararının ilan edilmesine ilişkin talebin kararın kesinleşmesinden sonraki üç ay içinde yapılabileceği belirtilmiştir.

Madde 78- Madrid Protokolü çerçevesinde Enstitü vasıtasıyla Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı'na yapılacak uluslararası tescil başvuruları ile bir uluslararası tescil başvurusunda Türkiye'nin belirlenen akit taraf olması sebebiyle Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı tarafından

Enstitü'ye gönderilen uluslararası tescil başvurularında uygulanacak hükümleri belirtmek amacıyla bu hüküm düzenlenmiştir.

Madde 79- Maddede Enstitü'de tescilli veya başvuru halinde bulunan bir markaya dayanılarak, Madrid Protokolü hükümleri çerçevesinde bir uluslararası tescil başvurusunun veya uluslararası tescillerle ilgili herhangi bir talebin Dünya Fikri Mülkiyet Teşkilatı'na iletilmesinin istenmesi durumunda Enstitü, Protokol hükümleri çerçevesinde gerekli işlemleri yapacağı belirtilmiştir. Maddede ayrıca söz konusu taleplerin değerlendirmeye alınabilmesi için gerekli olan belgeler ve ücret ile belgelerden herhangi birinin eksik olması üzerine yapılacak işlemler ve müeyyideleri düzenlenmiştir.

Madde 80- Türkiye'nin belirlenen akit taraf olduğu bir uluslararası tescilin etkisi maddede düzenlenmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında ise, Türkiye'nin belirlenen akit taraf olduğu ve Enstitü'nün Protokol'ün beşinci maddesine istinaden red veya kısmi red bildiriminde bulunduğu hâllerde, karara itiraz için öngörülen iki aylık itiraz süresinin başlangıç tarihi kesin olarak saptanmıştır. Böylelikle uygulamada karışıklık doğuran bir sorunun çözüme kavuşturulması amaçlanmıştır.

Madde 81- Madde vekillerle ilgili düzenlemeler içermektedir. Madde hazırlanırken Türk Patent ve Marka Vekilleri Kanunu Tasarısı hükümleri ve uygulamada karşılaşılan sorunlar dikkate alınmıştır. Maddenin birinci fıkrasında, Enstitü nezdinde marka ile ilgili konularda işlem yetkisi olan kişiler belirlenmiştir.

Maddenin ikinci fıkrasında, ikametgahı yurt dışında olan kişilerin, ancak marka vekilleri vasıtasıyla temsil edilebilecekleri düzenlenmiştir.

Maddenin üçüncü fıkrasında, marka vekili tayin edildikten sonra, tüm işlemlerin vekil vasıtasıyla yapılabileceği ve vekile yapılan tebligatın asile yapılmış sayılacağı hükmü düzenlenmiştir.

Maddenin son fıkrasında ise Enstitü nezdinde vekillik yapma yetkisi olmayan kişilerin işlem yapması halinde izlenecek prosedür belirlenmiştir.

Madde 82- Enstitü nezdinde işlemlerin vekil vasıtası ile yürütülmesi durumunda, Enstitüye verilmesi şart olan vekaletnameye ilişkin hükümler, bu maddede düzenlenmiştir. Madde hazırlanırken Marka Kanunu Andlaşmasının vekaletnameye ilişkin hükümleri esas alınmıştır. Kural olarak vekaletnamenin adi yazılı şekilde hazırlanması yeterlidir. Ancak, hak sahibi değişikliğine neden olabilecek türdeki işlemler için vekaletnamede bu yetkinin açıkça belirtilmesi ve müvekkil imzasının da noter tasdikli olması şart kılınmıştır. Ayrıca, vekaletname bakımından hüküm bulunmayan hallerde, Borçlar Kanununun ilgili hükümlerinin uygulanacağı belirtilmiştir.

Madde 83- Türk Patent Enstitüsünün tebligat kanununa tabi olmaması ve uygulamada süre tayini konusunda zaman zaman karşılaşılan problemler, Enstitünün yaptığı bildirimlerle ilişkin maddenin gerekçesini oluşturmuştur. Hükümde hem Enstitünün yaptığı bildirimlerin usulü, hem de herhangi bir nedenle bildirim yapılamaması durumunda sürenin başlangıç tarihi net bir şekilde belirtilmiştir.

Madde 84- Maddede marka tescil başvurusu ve tecil edilmiş bir marka ile ilgili ücretleri kimin ödeyebileceği ve ücretlerin ödenmemesinin müyyidesi düzenlenmiştir. Böylelikle talep sahiplerinin hukuki güvenliklerinin sağlanması amaçlanmıştır.

Madde 85- Madde ile marka hukukunda ilk kez ek süre prosedürü düzenlenmiştir. Bu suretle, ülkemizdeki marka bilincini yerleştirme çalışmalarına katkı sağlamak, hak kayıplarının önüne geçmek, kişileri aynı işlem için tekrar başvuru yapmak ve Enstitüyü aynı işlemi tekrar incelemek mükellefiyetlerinden kurtarmak amaçlanmıştır.

Birinci fıkrada da, ek süre prosedürü; istisnai durumlar haricinde Enstitü tarafından bir işlemin yerine getirilmesi için başvuru veya talep sahibine belirli bir süre verildiği ve ilgili tarafın söz konusu süre içerisinde yükümlülüğünü yerine getirmediği durumlarda; sürenin bittiği tarihten itibaren iki aylık süre içinde, başvuru veya talep sahibine işlemini tamamlayabilmesi için bir aylık ek süre talebinde bulunabilme hakkı biçiminde tanımlanmıştır. Tanımın istisnai durumlar haricinde Enstitünün süre verdiği tüm işlemleri kapsayacak şekilde olması amacıyla mezkur tanım yapılmıştır.

İkinci fıkrada ek süre talebinde bulunabilmenin şartları herhangi bir tereddüde yer vermeyecek şekilde sayılmıştır.

Üçüncü fıkrada ek süre verilmeyecek durumlar sayılmıştır. Kural olarak, birden fazla tarafı ilgilendiren işlemlerde, itiraz ve Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu işlemlerinde, yenilemede, rüchanda, ek süre prosedürünün kullanıldığı durumlarda, ek süre prosedürünün zamanının dolduğu durumlarda ve başvuru tarihinin değişmesini gerektirecek durumlarda ek süre verilmez.

Dördüncü fıkrada prosedüre uygun olmayan şekilde veya ek süre kapsamına girmeyen konularda yapılan ek süre taleplerinin akıbeti düzenlenmiştir. Burada da kural talebin yapılmamış sayılması ve alınan ek süre talep ücretinin Enstitüye gelir kaydedilmesidir.

Madde 86- Maddede, 5000 sayılı Türk Patent Enstitüsünün Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanun'un 13 üncü maddesinin (d) bendi ile Markalar Dairesinin görevleri arasına eklenen, markaların tanınırlık düzeyleri ile ilgili esasların belirlenmesi ve uygulamaya konulması işlemlerindeki usul ayrıntılı olarak düzenlenmiştir.

Madde 87- Maddede, Markaların Korunması Hakkında 556 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile değişikliklerinin yürürlükten kaldırıldığı ve diğer kanunlarda anılan Kanun Hükmünde Kararnameye yapılan atıfların bu Kanuna yapılmış sayılacağı hükme bağlanmıştır.

Geçici Madde 1- Madde, bu tasarı yürürlüğe girdiği tarihten önce yapılmış marka tescil başvurularına hangi kanunun uygulanacağına ilişkin açıklama yapmak amacıyla düzenlenmiştir.

Madde 89- Maddede, bu Kanunun hangi tarihte yürürlüğe gireceği belirtilmiştir.

Madde 90- Maddede, bu Kanunun hükümlerinin Bakanlar Kurulu tarafından yürütüleceği belirtilmiştir.